

လျာလံယာချိုင်း

၁. ၃၂၈

စိန်ဝင်းစိန်

Who Was Julia Child?

Written by Geoff Edgers and Carlene Hempel
Illustrated by Dede Putra

သားနဲ့သမီး စာအုပ်တိုက်

စာအုပ်အမှတ် - ၁၂၄

ကမ္ဘာ့အထင်ကရ ပုဂ္ဂိုလ်များ - ၃၀

ဂျာနယ်စာအုပ်တိုက်

စိန်ဝင်းစိန်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းဒီဇိုင်း - မြတ်သန္တရာဦး

ကွန်ပျူတာစာပီ - Dream City

ထုတ်ဝေသူ - ဦးဝင်းချို(မူဝါဒအုပ်တိုက်)

အမှတ် ၂၁၂၊ ၃၁ လမ်း(အထက်)၊

ပန်းပဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ချိုချိုအေး(မူဝါဒပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် ၃၃၀-၃၃၂၊ အောက်ပုဇွန်တောင်လမ်း

ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်ခြင်း - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၇၊ အောက်တိုဘာလ။

အုပ်စု - ၁၀၀၀

တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်

စိန်ဝင်းစိန်

ဂျူလီယာချိုင်း/ စိန်ဝင်းစိန်-ရန်ကုန်။

မူဝါဒပေး၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၇။

စာမျက်နှာ ၁၂၀၊ ၁၃.၄ စင်တီ x ၂၁.၆ စင်တီ။

(၁) ဂျူလီယာချိုင်း

စာပတ်ချာသို့

မြန်မာကလေးစာပေ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးနှင့် နိုင်ငံတကာမှ ကလေးစာပေများကို မြန်မာစာဖတ်ပရိတ်များ ထိတွေ့ ဖတ်ရှုစေရေးတို့ကို ရည်ရွယ်လျက် သားနှင့် သမီးစာအုပ်တိုက်မှ ကလေးဖတ်စာအုပ်များ ထုတ်ဝေလာခဲ့သည်မှာ ၃ နှစ်တာမျှရှိခဲ့ပါပြီ။ ဘာမျှမကြာမြင့်လှသေးသော ထို ၃ နှစ်တာ ကာလအတွင်း ကလေးစာအုပ်ပေါင်း ၈၀ နီးပါးမျှ ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ထိုစာအုပ်များမှာ အများအားဖြင့် ဘာသာပြန်လက်ရာများဖြစ်ကြပြီး ငယ်ရွယ်သော ကလေးသူငယ်များ ဖတ်ရှုလေ့လာရန်အတွက် ကလေးစာပေ (children's literature) များဖြစ်ကြပါသည်။

သားနှင့် သမီးစာအုပ်တိုက်အနေဖြင့် ဘာသာပြန် ကလေးစာပေများကိုသာမက ပင်ကိုရေး ကလေးစာပေများကိုလည်း ထုတ်ဝေသွားရန် ရည်ရွယ်ထားသလို လူငယ်စာဖတ်သူ (young reader) များအတွက် အကျိုးများ တန်ဖိုးရှိစေမည့် လူငယ်စာပေများကို ရွေးချယ်ထုတ်ဝေသွားရန် ကြိုးပမ်းစီစဉ်ခဲ့ပါသည်။ ယခုထုတ်ဝေလိုက်သော ဤစာအုပ်တွဲများသည် သားနှင့် သမီးစာအုပ်တိုက်၏ လူငယ်စာစဉ်အဖြစ် ထုတ်ဝေသော ကနဦးအစီအစဉ် သို့မဟုတ် ပထမခြေလှမ်းဟု ဆိုချင်ပါသည်။

လူငယ်စာစဉ် ပထမခြေလှမ်းအဖြစ် ထုတ်ဝေလိုက်သော ဤစာအုပ်များသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု အခြေစိုက် Penguin Young Readers Group ၏ Grosset & Dunlap စာအုပ်တိုက်မှ ထွက်ရှိခဲ့သည့် Who is...? / Who was...? စာအုပ်စီးရီးကို မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုရာ၌ သူ့မူရင်း အာဘော်အတိုင်း ပြန်ဆိုထားခြင်း ဖြစ်သလို ပါဝင်သော သရုပ်ဖော်ပုံများကိုလည်း သူ့မူရင်းအတိုင်းပင် ပြန်လည်ထည့်သွင်း ဖော်ပြပေးထားပါသည်။

ယခုစီးရီးသည် ကမ္ဘာ့နယ်ပယ်ပေါင်းစုံတွင် အထူးထင်ရှားသော လူပုဂ္ဂိုလ်များ၏အကြောင်း ဖြစ်ပြီး စာဖတ်သူများအနေဖြင့် လေ့လာ မှတ်သား သင်ခန်းစာယူဖွယ်ရာ ဗဟုသုတနှင့် အချက်အလက်များ များစွာ ပါဝင်ပါသည်။ ထို့အပြင် လူတစ်ဦးချင်းစီ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိဖြစ်သဖြင့် ရသဝတ္ထု စာအုပ်များဖတ်ရှုရသကဲ့သို့ခံစားမှုပေးစွမ်းနိုင်သလိုသူတို့ဖြတ်သန်းခဲ့ကြရာ ခေတ်အလိုက်၊ နိုင်ငံအလိုက် သမိုင်းနောက်ခံကားများကိုလည်း တွေ့မြင် သိရှိနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပါသည်။

သားနှင့် သမီးစာအုပ်တိုက်မှ ယခု Who? စီးရီးဖြစ်သည့် 'ကမ္ဘာ့ အထင်ကရ ပုဂ္ဂိုလ်များ' ကို မချွင်းမချန်ဘဲ စီးရီးအပြည့်အစုံ ဘာသာပြန် တင်ဆက်သွားမည်ဖြစ်သလို နောက်ထပ်စီးရီးများ ဖြစ်သော Where? နှင့် What? (ကမ္ဘာ့အထင်ကရ နေရာများနှင့် ကမ္ဘာ့အထင်ကရ အဖြစ်အပျက် များ) ကိုလည်း လူငယ်စာစဉ်အဖြစ် ဆက်လက်စီစဉ် ထုတ်ဝေသွားရန် အားထုတ် ကြိုးပမ်းလျက် ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် စာဖတ်သူများ၊ အထူး သဖြင့် လူငယ်များအနေဖြင့် အသိဉာဏ်ပညာ မြင့်မားကာ ဗဟုသုတ တိုးပွားစေခြင်း အလို့ငှာ ဆက်လက်ရှာဖွေ ဖတ်ရှုကြရန်လည်း တိုက်တွန်း လိုပါသည်။

မြန်မာစာပေလောကအတွင်း၌ ခေတ်မီသော ကလေးစာပေနှင့် လူငယ်စာပေများ တိုးပွားဖွံ့ဖြိုးစေရေးအတွက် ရည်သန်လျက် ဤစာအုပ်တွဲ များကို မအားလပ်သည့်ကြားမှ ဝိုင်းဝန်း ပြန်ဆိုပေးကြသော စာရေးဆရာ များနှင့် အားပေးဖတ်ရှုကြသော စာဖတ်ပရိတ်သတ်များအားလုံးကို ကျေးဇူး တင်ရှိကြောင်း ဆိုပါရစေ။

သားနှင့် သမီး စာအုပ်တိုက်

မာတိကာ

- ဂျူလီယာချိုင်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲ	၁၃
အခန်း ၁။ ကယ်လီဖိုးနီးယားတွင် လူလားမြောက်ခြင်း	၁၉
အခန်း ၂။ လွတ်လပ်သောဘဝတစ်ခု	၃၀
အခန်း ၃။ ဂျူလီယာနှင့် ပေါလ်	၄၇
အခန်း ၄။ ပါရီသို့ ပြောင်းရွှေ့ခြင်း	၅၃
အခန်း ၅။ ချက်ပြုတ်နည်းသင်တန်း	၆၆
အခန်း ၆။ ပြိုင်စံရှားသည့် ဟင်းချက်နည်းစာအုပ်	၇၂
အခန်း ၇။ တီဗီစတား	၈၃
အခန်း ၈။ နယ်ပယ်သစ်ချဲ့ထွင်ခြင်း	၉၂
အခန်း ၉။ ကယ်လီဖိုးနီးယားသို့အပြန်	၁၀၀
- ဂျူလီယာချိုင်း၏ ဘဝဖြစ်စဉ်	၁၁၄
- ကမ္ဘာဖြစ်စဉ်	၁၁၆

ဂျူလီယာချိုင်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲ

၁၉၆၂ ခုနှစ်အတွင်း ညတစ်ည။ ဘော်စတွန်တွင် ရုပ်သံလိုင်း ၂ ကို ကြည့်နေကြသူများ မမျှော်လင့်သည့်အရာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ ဒယ်အိုးကို စီးမိုးရပ်နေသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။ ကြေးစားဘတ်စကက် ဘော ကစားသမား ဖြစ်ထိုက်သည့် အရပ်အမောင်းမျိုးရှိသူ။ ရှေ့ဖုံးခါးစည်း စည်းထားပြီး အသံစူးစူးနှင့်စကားပြောရင်း သူမ စိတ်အားထက်သန် တက်ကြွနေသည်။

ဂျူလီယာ ကြက်ဥခေါက်ကြော် ကြော်နေခြင်းပါ။

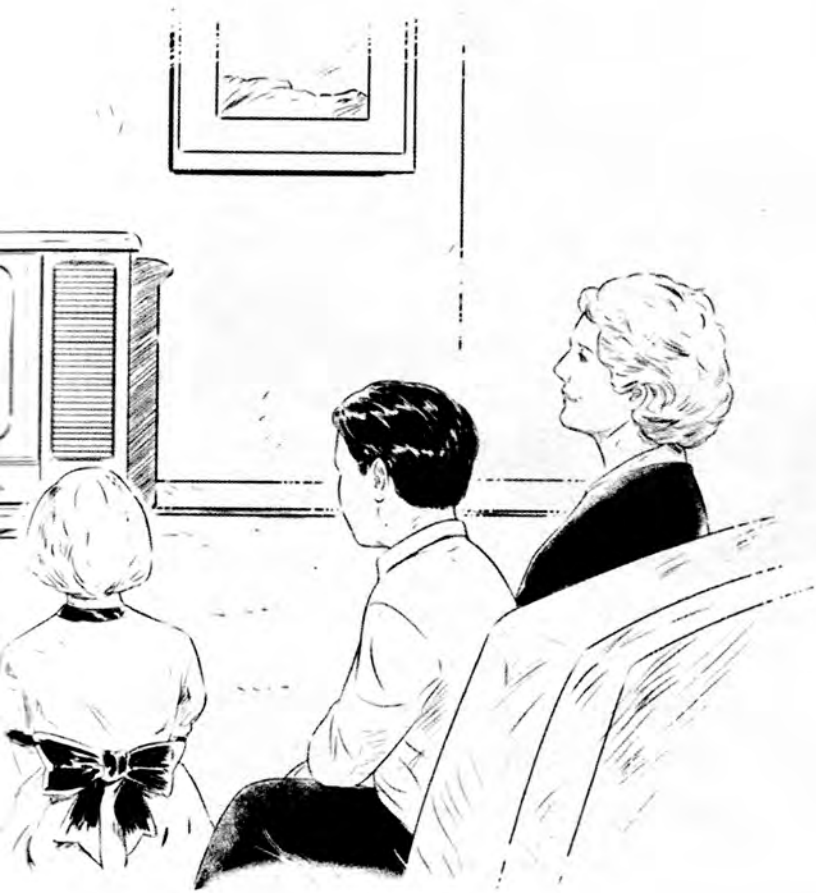
ကြက်ဥမွှေကြော်ကို ခေါက်ချိုး ချိုးပြီး တည်ခင်းခြင်းမှာ ဆန်းပြားသည့်နည်း ဖြစ်၏။ ဂျူလီယာ ဤမျှအထိ ထပေါက်လိမ့်မည်ဟု ရှိုးပွဲထုတ်လုပ်သူများ မျှော်လင့်မထားကြ။ ထိုစဉ်က လူကြိုက်များသည်မှာ ကောင်းဘွိုင်ကားများ၊ ကာတွန်းကားများနှင့် ဟာသကားများ ဖြစ်ကြ၏။ ရုပ်သံတွင် ချက်သည့် ပြုတ်သည့်လူ များများစားစား မရှိ။

ယေဘုယျအားဖြင့် အမေရိကန်များသည် ချက်ရေး ပြုတ်ရေးကို သိပ်လုပ်ကြသူများ မဟုတ်ပါ။

၁၉၆၀ပြည့်လွန်နှစ်များ၏ စောစောပိုင်းတွင် ရုတ်တရက် စီးပွားရေး တိုးတက်လာသည်။ ကားသစ်များ၊ စတီရီယိုသစ်များနှင့် အသုံးအဆောင်သစ်များကို စတင် မိတ်ဆက်လာကြသည်။ အမျိုးသမီးများက အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်များကို ကြိုးစားပမ်းစား စတင် လုပ်ကိုင်လာကြသည်။ သတ္တုလင်ပန်းများပေါ်တွင် အေးခဲပြီး မီးဖိုထဲ ထည့်နှွေးရသည့် တီဗီဒင်နာများ ခေတ်စားလာ၏။ အချိန်ကုန်ခံပြီး ထွေလီကာလီတွေ ချက်ပြုတ်ခြင်းမှာ ခေတ်နောက်ကျသွားပြီ။

ဤအယူအဆကို ပြောင်းလဲပစ်ချင်သူမှာ ဂျူလီယာချိုင်း။ သူမက ရုပ်သံတွင် ကြက်ဥခေါက်ကြော်ကို ရှိရှိမြည်လောက်အောင်ပူသည့် ထောပတ် ဒယ်အိုးထဲတွင် တစ်မိနစ်မပြည့်မီ ကျက်အောင် ကြော်ပြသည်။ တစ်မိနစ် အတွင်းမှာပင် တီဗီကြည့်နေသူများ သူမကို ချစ်သွားကြ။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ရုပ်သံသို့ ဖုန်းဆက်ကြ။ စာရေးကြ။ ဂျူလီယာ ချက်ပုံပြုတ်ပုံကို သူတို့ ထပ်ကြည့်ချင်ကြ၏။ သူတို့ဆန္ဒ ပြည့်ဝပါသည်။

‘ပြင်သစ်စားဖိုမှူး’ အမည်ရှိ နာရီဝက်ကြာ ဟင်းချက်နည်းရှိုးပွဲကို
ဂျူလီယာ တိပ်ခွေသွင်းတော့သည်။ ကနဦးတွင် ယင်းကို ဘော်စတွန်ဒေသ
တွင်သာ ပြသော်လည်း နောင်တွင် တစ်တိုင်းပြည်လုံးသို့ ပြ၏။

ချက်ပြုတ်ခြင်းသည် ပျော်စရာကောင်းကြောင်း၊ လုပ်ရကျိုး နပ်ကြောင်း သူမက လူများအား သိစေပါသည်။ အစားအစာ ချက်ပြုတ်ရာတွင် ကြီးစွားသောသတိ၊ ကြီးစွာသောမေတ္တာဖြင့် ကျွမ်းကျင်စွာ ဖန်တီးရကြောင်း သူမ ပြောပြသည်။

ထိုနေ့က ကြက်ဥခေါက်ကြော်ရိုးပွဲသည် သူမအား အတိုင်းထက် အလွန် ကျော်ကြားလာစေလိမ့်မည်ဟု သူမ မထင်ပါ။ သူမ၏ ဟင်းချက် နည်းစာအုပ် သန်းချီ ရောင်းလိုက်ရသည်။ သူမ၏ ပုံကို မဂ္ဂဇင်းအဖုံးတွင် အတင်ခံရသည်။ အထူးဧည့်သည်တော်အဖြစ် အိမ်ဖြူတော်သို့ ဖိတ်ကြားခြင်း ခံရသည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအတွင်း အရေးအပါဆုံး ပြတိုက်များ အနက် တစ်ခုတွင် သူမ၏ စားဖိုကို ခင်းကျင်းပြသထားသည်။

သူမ ရှေ့ဖုံးခါးစည်း ဘာကြောင့် စည်းထားသည်ကို ဂျူလီယာ ဘယ်တော့မျှ မမေ့ပါ။ ချက်ပြုတ်ရသည့်အလုပ်ကို သူမ သဘောကျသည်။ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများနှင့်အတူ စားပွဲသောက်ပွဲကြီး ဆင်ယင်ချင်သည်မှာ သူမ၏ ဝါသနာ။ သူမသည် အိမ်ရှင်မများကို စားဖိုမှူးများဖြစ်အောင် ပြောင်းလဲပစ်လိုက်၏။ စားဖိုမှူးများကို တီဗီစတားများဖြစ်အောင် ပြောင်းလဲပစ်လိုက်၏။

တီဗီရှိုးတစ်ခု တင်ဆက်ပြီးတိုင်း ပရိသတ်ကို သူမ လက်ငှေ့ယမ်းပြပါလိမ့်မည်။ သူမ ချက်ပြုတ်ထားသည့် စားစရာ တစ်ခုခုကို ခက်ရင်းတစ်ကော်လောက် မြည်းစမ်းပြပါလိမ့်မည်။ ထို့နောက် 'စားကြမယ်ဟေ့ ကောင်းကောင်း' ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည့် ပြင်သစ်စကားလုံးနှစ်လုံး Bon appetit! ဟု ပြောပါလိမ့်မည်။

အခန်း - ၁

ကယ်လီဖိုးနီးယားတွင် ဂျူလားမြောက်ခြင်း

၁၉၀၃။ ရိုကာဂို ကမ္ဘာ့ကုန်စည်ပြပွဲတွင် မက်ဝီလျံနှင့် ဂျူလီယာ
ကာရိုလင်းတို့ တွေ့ဆုံခဲ့ကြသည်။

ဂျူလီယာ ကလေးဘဝက အားကောင်းမောင်းသန်ရှိပြီး အကြောက်
 အလန့် မရှိချေ။ မည်သူ့ကိုမျှ အသိမပေးဘဲ စက်ဘီးတစ်စီးဖြင့် ရွာရိုး
 ကိုးပေါက် လှည့်ပတ်နေတတ်သည်။ ဂျူလီယာ ကြီးပြင်းလာချိန်တွင် စက်
 ဘီးဖြင့် ကိုးကုန်း ကိုးကျင်း မွှေနေတော့၏။ စက်ဘီးစီးမြန်လွန်းသဖြင့်
 လူတွေက သူမကို 'မိုက်ရူးရဲလေး' ဟု ခေါ်ကြသည်။

သူမသည် အကျီစားလည်း သန်လှ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အလွန်အကျွံ
 ဖြစ်သွားသည်အထိ အကျီစားသန်ခြင်းပါ။

တစ်ခါက မိသားစု၏ စည်းကမ်းကြီးတစ်ခုကို သူမ မလိမ့်တပတ် ဖြင့် ရှောင်ကွင်းခဲ့ဖူးသည်။ နွေရာသီ အပန်းဖြေခရီးထွက်သည့် ကမ်းခြေ အိမ်တစ်လုံးတွင် ဖြစ်သည်။ ဂျူလီယာအဖေက

ခွေးယူမလာရဟု စည်းကမ်းထုတ်ထား၏။ အဲရစ်အမည်ရှိ သူမ၏ ခွေးနီလေးကို ဂျူလီယာက တောင်းတစ်လုံးတွင် ထည့်ကာ ကားပေါ်တင်ခေါ်လာခဲ့သည်။ ခွေးပါလာ မှန်းသိချိန်တွင် ကားပြန်လှည့်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့။ ခွေးနီလေး အဲရစ် ကမ်းခြေသို့ ပါ

သွားတော့၏။
သူမ၏ ကျီစယ်
တတ်သည့်
အကျင့်ကို မိ
ဘများက သဘောကျကြ။

သူမ ပျော်ရွှင်ဖို့ဆိုလျှင် ဘာမဆို လုပ်ပေးကြ။ ဤသို့ဖြင့် ကျေနပ်အားရသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် သူမ လူလားမြောက်လာခဲ့ခြင်းပါ။

ဂျူလီယာအဖို့ စိတ်ညစ်စရာအကြောင်း များများစားစား မရှိချေ။ သူမ၏ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော မိသားစုက အိမ်ကြီးရခိုင်နှင့် နေထိုင်ကြသည်။ သူမမှာ ရုပ်လုံးသွင်းထားသည့် တီရစ္စာန်များရှိသည်။ မိသားစုမှာ အတူ နေ အိမ်ဖော်တစ်ယောက်နှင့် ကလေးထိန်းတစ်ယောက် ရှိသည်။ သူတို့က ဂျူလီယာနှင့် သူမ၏ မောင်လေး ညွန်၊ ညီမလေး ဒေါ့တို့ကို ပြုစုစောင့်ရှောက် ကြ။ ဒေါ့၏ အမည်ရင်းက ဒေါ်ရသီ။

နွေးထွေးသော ကယ်လီဖိုးနီးယား နေရောင်ခြည်အောက်တွင် ကြီးပြင်းလာခြင်းကြောင့်လည်း ရေကူးခြင်း၊ သံတောင်ပူစာများပေါ် တက်ခြင်းတို့ကို တစ်နှစ်ပတ်လုံး ဆောင်ရွက်ဖြစ်၏။

မက်ဝီလျံ သားသမီးအားလုံး ကြီးပြင်းလာသည့်အခါ ကိုယ်ပိုင် ကျောင်းများတွင် တက်ရသဖြင့် အိမ်မှာ မနေရချေ။ ဂျူလီယာ အသက် ၁၅ နှစ်တွင် ကက်သရင်း ဘရန်ဆန်ကျောင်းမှာ တက်ရောက်သည်။

ကက်သရင်းဘရန်ဆန်ကျောင်း

မိန်းကလေးကျောင်းမှာ စည်းကမ်းတင်းကျပ်လှ၏။ ကျောင်းသူများ ဝတ်စုံဝတ်ကြရပြီး တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ဘုရားကျောင်း တက်ကြရသည်။ အတန်းထဲမှာ ဂျူလီယာအပြင်းအထန် ကြိုးစားရသည်။ သူမအဖို့ ပြင်သစ် စာသည် မလွယ်ပါ။ မိတ်ဆွေဖွဲ့ခြင်းနှင့် အသစ်အဆန်းသင်ယူခြင်းကို သူမ သဘောကျ၏။ အတန်းထဲတွင် အဆင့်မကောင်းသော်လည်း ကျောင်း လှုပ်ရှားမှုများတွင် သူမ ပါဝင်ခဲ့။

သူမသည် ဘတ်စကက်ဘောအသင်းတွင် အသင်းခေါင်းဆောင်၊
ကျောင်းကောင်စီနှင့် ခြေလျင်အသင်းတွင် ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်၏။ ပြဇာတ်အဖွဲ့တွင်
လည်း ပါလိုက်သေး။ မိဖုရား သို့မဟုတ် မင်းသမီးအဖြစ် ကပြလိုသော်
လည်း တစ်ခါမျှ အခွင့်အရေး မရခဲ့ဖူးချေ။ 'ကျွန်မ အမြဲတမ်း ငါး၊
ဒါမှမဟုတ် တခြား အခန်းတစ်ခုခုမှာ ပါရလေ့ရှိတယ်။ ချောချောလှလှ
မင်းသမီးလေးအဖြစ် တစ်ခါမျှ မလုပ်ရဘူး' ဟု သူမက ပြောသည်။
မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းကြောင့် ယောက်ျားလေးအခန်းများတွင်လည်း
ရံဖန်ရံခါ သရုပ်ဆောင်ရသည်။

ဂျူလီယာ ကျောင်းပြီးချိန် ၁၉၃၀ တွင် သူမကို လူတိုင်း သိနေကြပြီ။ သူမသည် အလွန် ပေါ်ပြူလာဖြစ်၏။ မီးစက်ကသရင်း ဘရန်ဆန်ကိုယ်တိုင်ကပင် သူမအား ဆုဖလားချီးမြှင့်ခဲ့သည်။ ဤဆုသည် ကျောင်း၏ စိတ်ဓာတ်ကို အကောင်းဆုံးဖော်ပြသည့် ကျောင်းသူအား ချီးမြှင့်သည့်ဆုပါ။

ကျောင်းဆင်းပွဲတွင် မိစံဘရန်ဆန်က ဂျူလီယာသည် လက်တွေ့ကျသော၊
ဉာဏ်ကောင်းသည်နှင့်အမျှ မိန်းကလေးသိက္ခာ အပြည့်အဝရှိသော ကျောင်း
သူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောသည်။

အခန်း - ၂
လွတ်လပ်သော ဘဝတစ်ခု

စမစ်ကောလိပ်

မက်ဆာချူးဆက်ရှိ စမစ်ကောလိပ်သို့ ဂျူလီယာ တက်ရောက်သည်။
ယင်းသည် သူမ၏အမေ တက်ရောက်ခဲ့သည့် ကောလိပ်ပင်။ စမစ်ကောလိပ်၌
တစ်နေ့သောအခါတွင် မိမိလိုချင်သောအလုပ်ကို ချရေးခိုင်းရာ 'ဘာအလုပ်မျှ
မလိုချင်ဘူး၊ ယောက်ျားပဲ ယူမယ်' ဟု အဖြေပေးလိုက်သောဟူ၏။ သမိုင်းအဓိကဖြင့်
သင်ယူရန် သူမ ဆုံးဖြတ်ခဲ့။

ဂျူလီယာ အတန်းသားများက တော်ကြသည်။ စာကြိုးစားကြသည်။
ဂျူလီယာက စာကို ဟုတ်တိပတ်တိ မကြိုးစား။ တစ်ကြိမ်တွင် ဘာသာရပ်
အားလုံး 'စီ' တွေချည်းရပြီး ကျောင်းထွက်ရတော့မလားဟုပင် စိတ်ပူမိ၏။

၁၉၃၄ တွင် စမစ်ကောလိပ်မှ ဂျူလီယာဘွဲ့ရသည်။ အလုပ် လုပ်ဖို့
အစီအစဉ် မရှိသေး။ သို့သော် ကျောင်းအကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်များက ဤအတွက်
စိတ်မပူကြပါ။ ဂျူလီယာမိသားစု ချမ်းသာသောကြောင့် အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်
တစ်ယောက်က 'သူမ အလုပ် မလိုဘူး' ဟု မှတ်ချက်ချ၏။

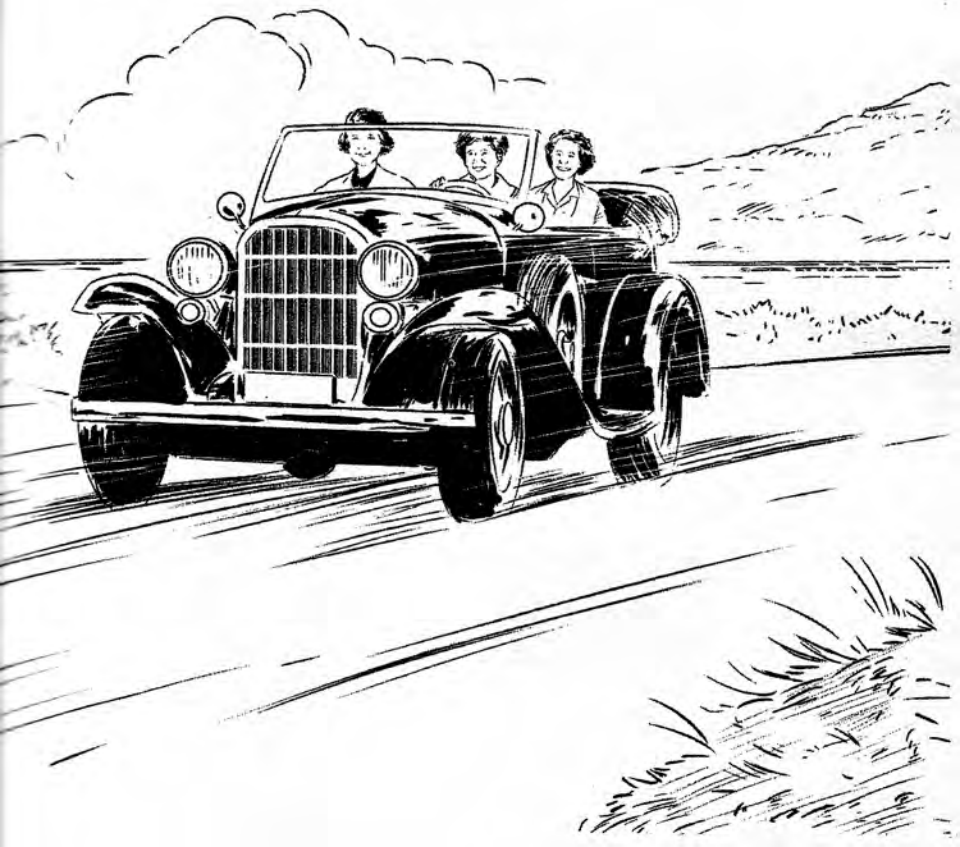
ကျောင်းပြီးသောအခါ ပါဆာဒီနာရှိ အိမ်သို့ ဂျူလီယာပြန်သွားပြီး
ရည်မှန်းချက်တစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ စာအုပ်တွေဖတ်လိုက်၊ စန္ဒရားတီးလိုက်
လုပ်နေခဲ့။

ရုပ်ရှင်တွေလည်း သွားကြည့်သည်။ ၁၉၃၅ တွင် ဂျူလီယာ
ညီမဖြစ်သူ ဒေါ်ရသီ ဗားမောင့်ရှိ ဘင်နင်တန်ကောလိပ်တွင် တက်ရောက်
သည်။ ထိုနှစ် နွေရာသီအကုန်ပိုင်းတွင် ဂျူလီယာအဖို့ လုပ်စရာ ဘာမျှ
မရှိ။ သူမနှင့် ကာရီတို့ ဒေါ့ကို အရှေ့ဘက်ကမ်းရိုးတန်းရှိ ကျောင်းသို့
လိုက်ပို့ကြသည်။

ထိုစဉ် ကာရို စိတ်ကူးတစ်ခု ရလိုက်၏။ မက်ဆာချူးဆက်ရှိ ဒေါ်လေး သီအိုဒိုရာနှင့်အတူ ဂျူလီယာနေထိုင်ပြီး အတွင်းရေးမှူးသင်တန်း တက်ရန်။ ဂျူလီယာ စိတ်မဝင်စားသော်လည်း တခြားလုပ်စရာကလည်း မရှိသဖြင့် သင်တန်းတက်လိုက်သော်လည်း တစ်လသာကြာခဲ့။

ထိုအချိန်လောက်မှာပင် စမစ်ကောလိပ် သက်မွေးမှုလုပ်ငန်းရုံးက သူမထံ ဆက်သွယ်လာသည်။ နယူးယောက်စီးတီရို စလုန်းပရိဘောဂ ကုမ္ပဏီ တွင် လုပ်မလားဟု မေးခြင်းဖြစ်သည်။ ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးခြင်း၊ သတင်းထုတ် ပြန်ခြင်းနှင့် တောက်တိုမည်ရအလုပ်များ ဆောင်ရွက်ပေးရမည်။ လစာမှာ တစ်ပတ်လျှင် ၁၈ ဒေါ်လာ။ နယူးယောက်တွင် နေထိုင်ဖို့ လိုအပ်သည့် ငွေထက် နည်းသော်လည်း ထိုအလုပ်ကို ဂျူလီယာ လက်ခံလိုက်ပါသည်။

သူမအသက် ၂၃ နှစ် ရှိပြီ။ မြို့ပြတွင် နေထိုင်ရသည်ကို သူမ မက်မောသည်။ မိတ်ဆွေများနှင့်အတူ အော်ပရာ၊ ပြဇာတ်နှင့် ညကလပ်များ သို့ သွားသည်။ ထမင်းဟင်းကိုတော့ မင်းတိုင်းကျေ ချက်သည်ဆိုရုံသာ။ ပိုက်ဆံအကုန်သက်သာအောင် ဈေးပေါပေါ စားသောက်ဆိုင်များတွင် စား ၏။ မက်မောဖွယ် ဘဝတစ်ခုကို သူမ ပိုင်ဆိုင်ချင်သည်။ စာရေးဆရာမ ဖြစ်ချင်သဖြင့် နယူးယောက်ကား ‘The New Yorker’ သို့ ဆောင်းပါးများ ပို့၏။ တိုင်းမ် မဂ္ဂဇင်း ‘Time Magazine’ နှင့် နယူးစ်ဝိစ် ‘Newsweek’ တို့သို့လည်း အလုပ်လျှောက်ထား၏။ မည်သူကမျှ သူမကို အလုပ်မပေးချေ။

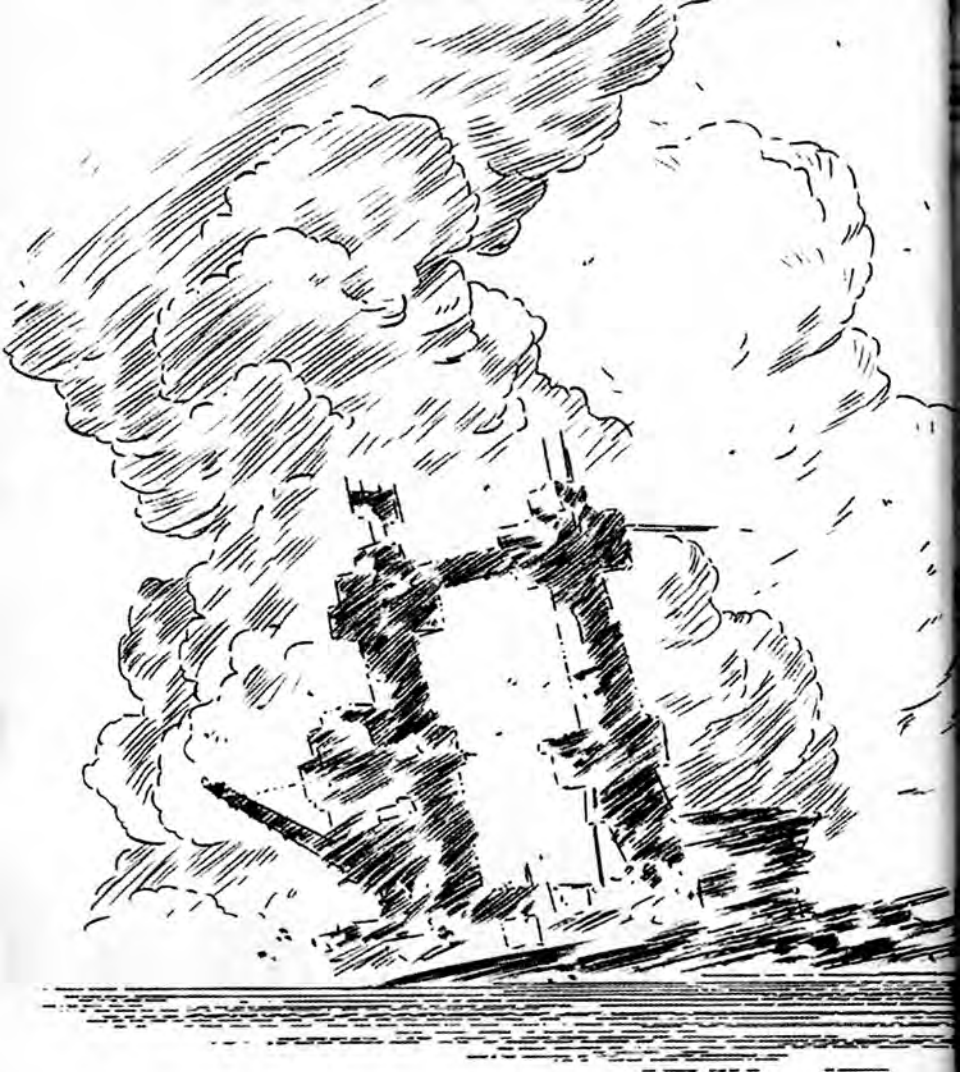
၇၂၃၀၀ မြန်မာ့ အလုပ်သမား မဟာမိတ် ဝန်ထမ်း နိုင်ငံရေး ဦးစီးဌာန
အလုပ်သမား အသင်းများ အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ်
အလုပ်သမား အသင်းများ အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ်
အလုပ်သမား အသင်းများ အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ချုပ်

နယူးယောက်ကို ဂျူလီယာ ချစ်သလောက် လုပ်နေရသည့်အလုပ်ကို သူမ ပြီးငွေ့လာလေသည်။ စွန့်စွန့်စားစားလုပ်ရသည့် အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ချင်နေသည်။ အဲဒါ ဘယ်လိုအလုပ်မျိုး ဖြစ်မလဲ။ ၁၉၃၇ နွေဦးတွင် ဂျူလီယာ အလုပ်ထွက်ပြီး ကယ်လီဖိုးနီးယားအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့။

အိမ်တွင် သူမ ပျော်နေသော်လည်း သိပ်မကြာလိုက်ချေ။ မိခင်ဖြစ်သူ ကျောက်ကပ်ရောဂါဖြင့် နာမကျန်းဖြစ်လာ၏။ ထိုနှစ် နွေရာသီတွင် ကာရီ ကွယ်လွန်တော့ အသက် ၆၀ သာ ရှိသေးသည်။

၁၉၄၁ ဒီဇင်ဘာလ ၇ ရက်။ ဟာဝိုင်ယီဆိပ်ကမ်းတစ်ခု ဖြစ်သည့်
ပုလဲဆိပ်ကမ်းကို ဂျပန် ဝံ့ချသည်။

ယခု အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု စစ်ထဲဝင်လိုက်ပြီ။ အခြားအမေရိကန်
အများအပြားလိုပင် ဂျူလီယာသည် တိုင်းပြည်ကို တစ်တပ်တစ်အား အကူ
အညီပေးချင်၏။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်

၁၉၃၉။ ပိုလန်ကို ဂျာမနီ ကျူးကျော်ပြီး ပြင်သစ်ကို တိုက်ရန် ပြင် ဆင်ချိန်တွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ဖြစ်ပွားသည်။ ဂျာမနီ၊ ဂျပန်နှင့် အီတလီတို့ကို ဝင်ရိုးတန်းနိုင်ငံများဟု ခေါ်ကြ၏။ ဝင်ရိုးတန်းနိုင်ငံများက ဥရောပနှင့် အာရှကို ထိန်းချုပ်နိုင်ရေးအတွက် မဟာမိတ်နိုင်ငံများနှင့်တိုက် နေကြသည်။

ပုလဲဆိပ်ကမ်း ဗုံးကြဲခံရပြီးနောက်တွင် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုက ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စု၊ တရုတ်နှင့် ယူနိုက်တက် ကင်းဒမ်းတို့ပါဝင်သည့် မဟာ မိတ်များဘက်မှ ပါဝင်တိုက် ခိုက်သည်။

ဂျာမနီကို မဟာမိတ်တို့ ကျူးကျော် ဝင်ရောက်ပြီး ဂျပန်မြို့ကြီးများ ဖြစ်ကြသည့် ဟီရိုရှီးမားနှင့် နာဂါစာကီတို့ အဏုမြူဗုံးချခံရပြီးနောက်တွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ပြီးဆုံး သွား၏။

အဆိုပါစစ်ကြီးအတွင်း လူပေါင်း သန်း ၆၀ ကျော် သေ ကျေပျက်စီးခဲ့သည်။

၁၉၄၂။ ဂျူလီယာ ဝါရင်တန်ဒီစီသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားပြီး ကြည်း
တပ်နှင့် ရေတပ်တို့တွင် အလုပ်လျှောက်ထားလိုက်သည်။ သူမ အလုပ်ခန့်
ထားခြင်း မခံရ။ 'ကျွန်မက ရှည်လွန်းတာကိုး' ဟု သူမ ပြောပြ၏။
ခြောက်ပေနှင့် နှစ်လက်မမြင့်သည့် ဂျူလီယာကို ကြည်းတပ်ရော ရေတပ်
ကပါ အရပ်မြင့်လွန်းသတဲ့။ သို့သော် ဂျူလီယာသည် ပါဆာဒီနာသို့
မပြန်ချင်တော့ပါ။

အမေရိကန်
အစိုး ရအဖွဲ့အစည်း
အတွင်း ထိပ်တန်း
လျှို့ဝှက် အေဂျင်စီ
များအနက် တစ်ခု
ဖြစ်သည့် မဟာဂျူ
ဟာရုံး - Office
of Strategic
Services (OSS)
အကြောင်းကို
ဂျူလီယာ ကြား
ဖူးထား၏။ အတော်

ဆုံးလူများကိုသာ ခန့်ထားသည့် ရုံးပါ။ အိုအက်စ်အက်စ် ဝန်ထမ်းတချို့က
အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုအတွက် သတင်းပလင်းရဖို့ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး
ဆောင်ရွက် ကြ။ သူတို့သည် သူလျှို့များ။ ယင်းအလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားသဖြင့်
ဂျူလီယာ လျှောက်လိုက်ခြင်းပါ။ အိုအက်စ်အက်စ်ရှိ မည်သူကမျှ သူမ
အရပ်မြင့်ပုံကို အမူမထားကြ။ သူမ အလုပ်ရသွားပြီ။

ရှေးဦးစွာ ဂျူလီယာသည် စာရွက်များကို ဖိုင်တွဲရ၏။ သူမ၏ အကြီးအကဲက ဂျူလီယာ တော်ကြောင်း သိလာသည်။ သူမ ရာထူးတိုးဖို့ ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရ။ များမကြာမီ အိုအက်စ်အက်စ်တာဝန်ခံ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဂျေဒိုနိုဗန်၏ ရုံးတွင် လုပ်ကိုင်ရသည်။

အိုအက်စ်အက်စ်

၁၉၄၂။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း လျှို့ဝှက်သတင်းများ ထောက်လှမ်းရန်အလို့ငှာ မတာဗျူတာရုံး (အိုအက်စ်အက်စ်)ကို သမ္မတဖရန်ကလင်ရူးစဗွဲ တည်ထောင်သည်။ အိုအက်စ်အက်စ် ဝန်ထမ်းများက အခြားတိုင်းပြည်များ အပေါ်သူ လျှို့လုပ်ကြရသည်။ ရန်သူ့နယ်မြေထဲသို့ တိတ်တဆိတ် ခိုးဝင်ကြရသည်။ လက်နက်အသစ်အဆန်းများ တီထွင်ကြရ

သည်။ ဤတီထွင်မှုများတွင် ဂျုံအိတ်နှင့် တူသည့် ဗုံးတစ်မျိုး ပါဝင်၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဝီလျံဇျေ ဒိုနိုဗန်မှာ အိုအက်စ်အက်စ် အကြီးအကဲ။ သူ့ကို 'အမေရိကန် ထောက်လှမ်းရေးဖခင်ကြီး' ဟုခေါ်ကြသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးပြီးနောက် အစိုးရက အိုအက်စ်အက်စ်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်သော်လည်း ၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင် ယင်းနေရာ၌ ဗဟိုထောက်လှမ်းရေး အေဂျင်စီ (စီအိုင်အေ) ကို အစားထိုးလိုက်၏။ စီအိုင်အေ၏ ရည်မှန်းချက်မှာ သတင်းအချက်အလက်များစုစည်းပြီး သရုပ်ခွဲရန်နှင့် ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်တာဝန်များ ဆောင်ရွက်ရန်တို့ ဖြစ်ကြ၏။

စစ် ဆက်လက်ဖြစ်ပွားနေစဉ် ဝိုင်းရံကြီး ဒိုနိုဗန်က ဂျူလီယာအား ပင်လယ်ရပ်ခြားသို့ သွားမလားဟု မေးရာ တကယ့်စွန့်စားခန်းတစ်ခုအတွက် အခွင့်အရေးရသဖြင့် ဂျူလီယာ ပျော်သွားသည်။ ၁၉၄၄ စောစောပိုင်းတွင် တစ်လကျော်ကြာမည့် ပင်လယ်ခရီး စတင်ရန်အတွက် အက်စ်အက်စ် မာရီပိုဆာ သင်္ဘောဖြင့် ဂျူလီယာ လိုက်ပါသွား၏။ အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာထဲရှိ သီရိလင်္ကာကျွန်းဆီသို့။

ဂျူလီယာသည် ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက် အစီရင်ခံစာများကို ဖတ်ပြီး တစ်သောင်းနီးပါး အရေအတွက်ရှိသည့် အညွှန်းစာချုပ်များပေါ်တွင် သတင်း အချက်အလက်များ စုစည်း၏။ ထိုလေးနက်သော လုပ်ငန်းတာဝန်ကို သူမ ကြိုးစားဆောင်ရွက်ပါသည်။

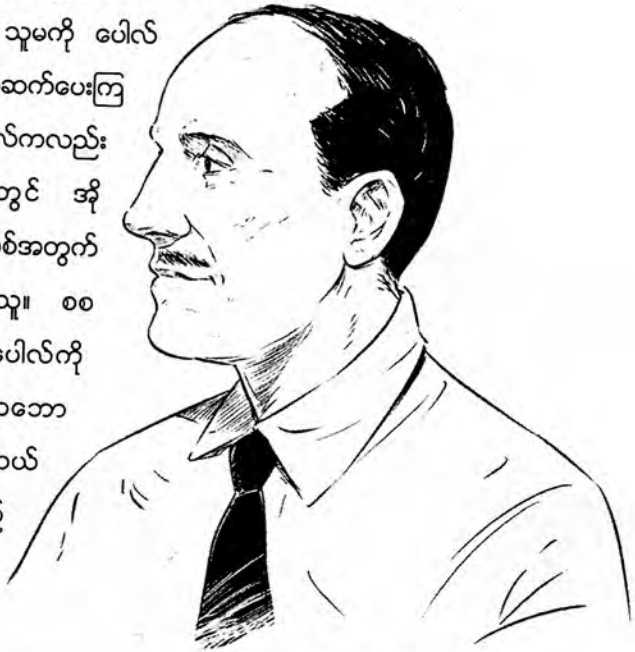
အိုအက်စ်အက်စ်ကြောင့် သူမ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်သို့ ရောက်ဖူးခဲ့ရသည်။ သီရိလင်္ကာမှ တရုတ်ပြည်သို့ သွားသည်။ ဘဝတွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အစားအစာ အသစ်အဆန်းများကို မြည်းစမ်းကြည့်ဖူးသည်။ အခြားနိုင်ငံများမှ လူများနှင့် ယဉ်ကျေးမှုများကို တွေ့ဖူးကြုံဖူးရသည်။ အိုအက်စ်အက်စ်တွင် လုပ်ကိုင်စဉ် သူမ၏ဘဝကို ပြောင်းလဲစေမည့် ယောက်ျားသားတစ်ယောက် နှင့် တွေ့ခဲ့သည်။

အခန်း - ၃ ဂျူလီယာနှင့် ပေါလ်

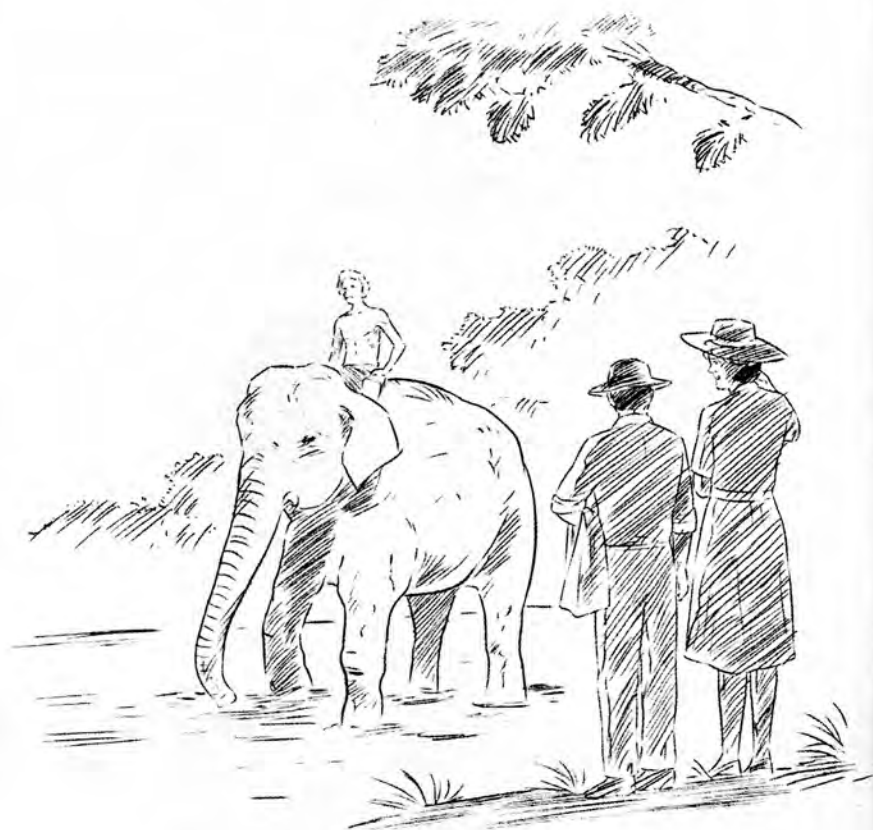
၁၉၄၄။ ဂျူလီယာ၏ မိတ်

ဆွေများက သူမကို ပေါလ်
ချိုင်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေးကြ
သည်။ ပေါလ်ကလည်း
သီရိလင်္ကာတွင် အို
အက်စ် အက်စ်အတွက်
လုပ်ကိုင်နေသူ။ စစ်
ချင်းတွင် ပေါလ်ကို
ဂျူလီယာ သဘော
မကျချေ။ 'ဘယ်
လိုမျှ ကြည့်
ပျော် ရှုပျော်
မရှိဘူးလို့
ကျွန်မ ထင်

ပေါလ်ချိုင်း

တယ်' ဟုသူမ၏ ခိုင်ယာရီတွင် ရေးခဲ့၏။ ပေါလ်၏ ခေါင်းတစ်ခေါင်းလုံး
ဆံပင်မွေး မရှိသလောက်နီးပါး ပြောင်နေရုံမက အသက်ကလည်း သူမထက်
ဆယ်နှစ်လောက် ကြီးနေသေး၏။ ထိုမျှ မကသေးပါ။ အရပ်အမောင်းကလည်း
ဂျူလီယာ့အရပ်ထက် ငါးလက်မလောက် နိမ့်သည်။

ပေါလ်ကလည်း ဂျူလီယာကို စိတ်ဝင်စားလှသည် မဟုတ်။ သူ့
 ချစ်သူ ရည်စားတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ဂျူလီယာက အသက်ငယ်လွန်းနေသည်
 ဟု သူ ထင်သည်။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက် တပူးတွဲတွဲ လုပ်စပြုနေကြ
 ပြီ။ ရှေးဟောင်းဘုရားကျောင်းများသို့ အတူသွားကြ။ တောထဲတောင်ထဲမှာ
 ဆင်များကို လေ့လာကြည့်ရှုကြ။ ဖျော်ပွဲစား ထွက်ကြ။ တစ်ယောက်အပေါ်
 တစ်ယောက် သမုဒယနှောင်ကြီးများ စတင် ချည်နှောင်နေကြပြီ။

၁၉၄၅။ စောစောပိုင်း။ အိုအက်စ်အက်စ်က ပေါလ်အား တရုတ်ပြည် ကူမင်းသို့ စေလွှတ်လိုက်၏။ ကူမင်းရောက် ပေါလ်က ဂျူလီယာထံ စာများ ရေးသားရာတွင် လွမ်းကြောင်း ဆွေးကြောင်းများပါသည်။ ထို့နောက် ၁၉၄၅ မတ်လတွင် အိုအက်စ်အက်စ်က ဂျူလီယာကိုပါ ကူမင်းမြို့သို့ စေလွှတ် လိုက်ပြန်၏။ သူမ ဝမ်းသာလုံးဆို့ခဲ့ရ။

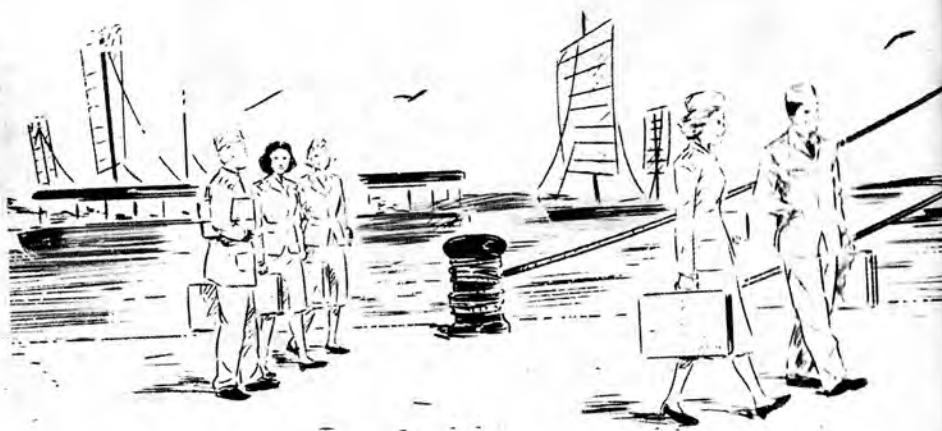
တရုတ်ပြည်တွင် သူတို့၏ အခြေစိုက်စခန်း၌ ကျွေးမွေးသည့် စစ်တပ် အစားအစာများက မကောင်းပါ။ စည်သွတ် ခရမ်းချဉ်သီး၊ အာလူးပြုတ်၊ ကျွဲသားပြုတ်ချက်။ ဤအစားအစာများကို ဂျူလီယာနှင့် ပေါလ်က မစားနိုင်။ စားသောက်ဆိုင်များတွင် အတူတကွ သွားရောက်စားသောက်ခြင်း စတင်လာ ပြီ။ ကူမင်းစားသောက်ဆိုင်များမှ ဟင်းလျာများကား မယုံကြည်နိုင်လောက် အောင် ကောင်းလှပေ၏။ ထမင်း၊ ခေါက်ဆွဲ၊ ကြက်သားနှင့် ဘဲသားတို့ကို သူတို့ မှာယူစားသောက်ကြသည်။

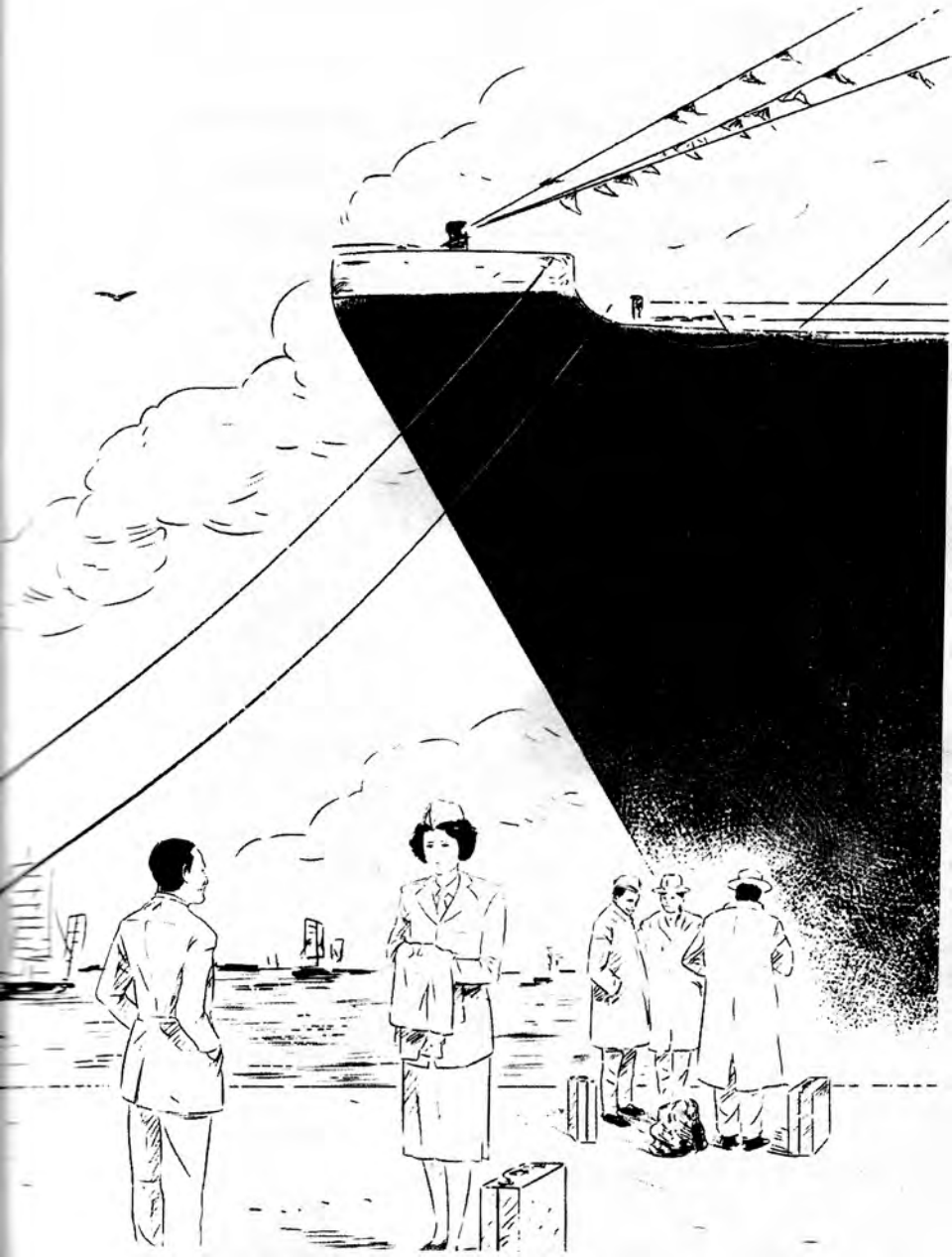

ပေါလ် အစားအသောက်အကြောင်းသိပုံကို ဂျူလီယာ မယုံနိုင်ချေ။ သူသည် အလုပ်တာဝန်ဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ခရီးသွားခဲ့သူ။ အစားအသောက် အသစ်အဆန်းများကို မြည်းစမ်းကြည့်ခြင်းသည် ယဉ်ကျေးမှု အသစ်များအကြောင်း သင်ယူရန် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်း ဖြစ်သည်ဟု ဂျူလီယာကို သူ ပြော၏။

သူမ၏ ပန်းကန်ထဲ ရှိသမျှအစားအစာအား ဂျူလီယာ မက်မက် မောမော စားသောက်ပုံကို ပေါလ် သဘောကျသည်။ သူမကလည်း အစားအသောက် အသစ်အဆန်းကို မြည်းစမ်းကြည့်ဖို့ ဘယ်တော့မျှ ဝန်မလေး။ သူမသည် သူ့အိပ်မက်ထဲက အမျိုးသမီး အလျင်အမြန် ဖြစ်လာ၏။

၁၉၄၅ တွင် စစ်ကြီး ပြီးသွားသောအခါ ဂျူလီယာက ဝါရှင်တန် ဒီစီသို့ ပြန်သွားရသည်။ အိုအက်စ်အက်စ်က ပေါလ်အား ပီကင်းသို့ လပိုင်း လောက် ပို့လိုက်၏။

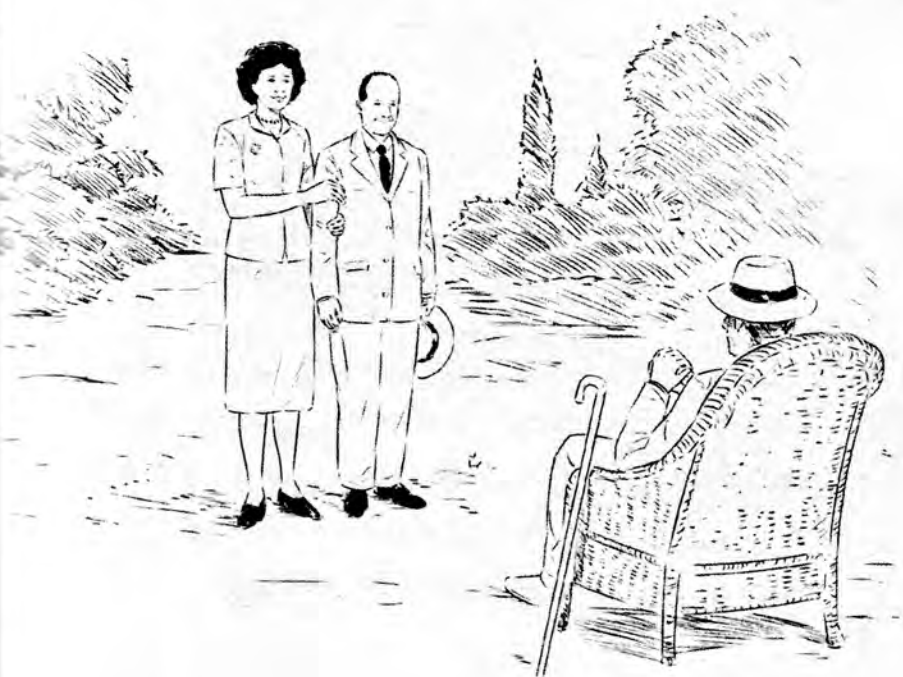

ထိုအချိန်တွင် ဂျူလီယာအတွက် ခံစားရသည့် သူ့ခံစားချက်များကို စာတစ်စောင်တွင် ရင်ဖွင့်ခဲ့ခြင်းပါ။ 'ကိုယ့်လက်ကိုတွဲပြီး စားသောက်ဆိုင် တွေဆီသွားဖို့ မင်း ဘာကြောင့် ဒီမှာ ရှိမနေတာလဲကွယ်' ဟု ဂျူလီယာထံ သူ စာရေးခဲ့သည်။

ထိုစာကို ရသည့်နေ့မှာပင် ဂျူလီယာ စာပြန်လိုက်၏။ စာထဲတွင် 'ရှင့်ကို ကျွန်မ ချစ်ပါတယ်' ဟု ရေးလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးသား တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဘယ်တော့မျှ မခွဲကြစတမ်း သစ္စာထားကြ။

အခန်း - ၄ ပါရီသို့ ပြောင်းရွှေ့ခြင်း

၁၉၄၅ ဆောင်းဦးတွင် ဂျူလီယာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ ပြန် လာသည်။ ၁၉၄၆ စောစောပိုင်းတွင် ပေါလ်က ဂျူလီယာ နောက်သို့ လိုက်လာသည်။ ဆယ်လတာ ခွဲခွာနေရပြီးနောက်တွင် မိသားစုနှင့် မိတ်ဆွေ များထံ အပျော်ခရီးထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ။ ကယ်လီဖိုးနီးယားသို့ ခရီး စတင် ထွက်ခွာပြီး ဂျူလီယာက ပေါလ်ကို သူမ၏အဖေနှင့် မိတ်ဆက် ပေးရာ ဂျွန်မက်ဝီလျံ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မရှိချေ။ သူက ဂျူလီယာကို ဟယ်ရစ်ဆန်ချန်ဒလာနှင့် လက်ထပ်စေချင်နေဆဲ။ ယင်းသည် ပေါလ်နှင့် ဂျူလီယာအဖို့ အကြောင်းမဟုတ်ပါ။ သူတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လွန်းကြင်ငှက်များလို စုံမက် ချစ်ခင်နေကြပြီ။

သူတို့ ဂျူလီယာကားဖြင့် အရှေ့ဘက်သို့ ခရီးနှင့်ကြ။ တစ်လ အကြာတွင် မိန်းပြည်နယ်သို့ ရောက်သွားကြ။ ထိုအရပ်တွင် ပေါလ်၏ အစ်ကို ချာလီအိမ် ရှိသည်။ ဂျူလီယာကို တွေ့တော့ ချာလီနှင့် မိသားစုက ချစ်ခင်ကြ၏။

၁၉၄၆ စက်တင်ဘာ ၁ တွင် နယူးဂျာစီရှိ မိတ်ဆွေများအိမ် ၌ လက်ထပ်ကြရန် ဂျူလီယာနှင့် ပေါလ် အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်ကြသည်။ ဂျူလီယာအဖေက ကယ်လီဖိုးနီးယားမှ လေယာဉ်ဖြင့် လာသည်။ ဒေါ်က နယူးယောက်စီးတီမှ ကားမောင်းလာသည်။ ဂျွန်က မက်ဆာချူးဆက်မှလာ သည်။ ချာလီမိသားစုကလည်း နယူးဂျာစီသို့ သွားကြသည်။

လက်ထပ်ပွဲမတိုင်မီ တစ်နေ့တွင် ထရပ်ကားတစ်စီးက ပေါလ်နှင့် ဂျူလီယာတို့၏ ကားကို ဝင်တိုက်မိလိုက်၏။ သူတို့ ဆေးရုံသို့ ရောက်သွား ကြ။ ဂျူလီယာက လက်မောင်းထဲ စိုက်ဝင်သွားသည့် မှန်ကွဲကို ဖယ်ရှား လိုက်ရပြီး ပေါလ်က တုတ်ဖြင့် လမ်းလျှောက်ရ၏။ လက်ထပ်ပွဲ ဖျက်သိမ်းဖို့ ဂျူလီယာ စိတ်ကူးမရှိပါ။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဂျူလီယာနှင့် ပေါလ်တို့ သူတို့မိတ်ဆွေများ၏ လှပသောခြံထဲသို့ လျှောက်လှမ်းဝင်ရောက်လာကြသည်။ တီးဝိုင်းမပါ၊ အပျိုရံမပါဘဲ ကျင်းပသည့်လက်ထပ်ပွဲ ရိုးရိုးလေးသို့ မိတ်ဆွေ နှစ်ဆယ့် ငါးယောက်လောက် တက်ရောက်လာကြ၏။ ဂျူလီယာက အညိုနှင့် အဖြူ အစက်အပြောက်များပါသည့် ဝတ်စုံကို ဆင်မြန်းထားပြီး မျက်နှာပေါ်က ချုပ်ရိုးကို ပတ်တီးကြီးဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက်။ သို့သော် ဂျူလီယာသည် နည်းနည်း လေးမျှ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ချေ။ သူမ သိပ်ပျော်သည်။ သူမ ဂျူလီယာမက်ဝီလျံ မဟုတ်တော့။ သူမအသက် ၃၄ နှစ်ရှိပြီ။ ယခု သူမသည် ဂျူလီယာချိုင်း ဖြစ်သွားပြီ။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအစိုးရ နိုင်ငံခြားရေးဌာနတွင် ပေါလ် အလုပ်တစ်ခု ရလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ညားခါစစုံတွဲ ဝါရှင်တန်ဒီစီသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားကြ။ ဂျူလီယာသည် အတွင်းရေးမှူး ပြန်မလုပ်ချင်တော့။ အိမ်ရှင်မသာ လုပ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

အိမ်ရှင်မအလုပ်သည် ဂျူလီယာအဖို့ မလွယ်လှချေ။ အခြားသူများက အချက်အပြုတ်ကို မိဘများထံမှ တတ်လာကြသည်။ မီးဖိုအသုံးပြုပုံ၊ ချက်နည်းပြုတ်နည်း အစရှိသည်တို့ကို မိဘများထံမှ တတ်လာရခြင်းပါ။ ဂျူလီယာမှာ ဤအတွေ့အကြုံ လုံးဝ မရှိ။ မက်ဝီလုံမိသားစုတွင် ထမင်းချက်ရှိသည်။ ဂျူလီယာ မီးဖိုခန်းထဲသို့ပင် ဝင်ခွင့်မရ။

ဂျူလီယာ အချက်အပြုတ် မဂ္ဂဇင်းများကို ဖတ်၏။ သို့သော် လက်တွေ့လုပ်ကြည့်ဖို့ ခက်နေပြန်သေးသည်။ စိတ်ထက်သန်မှု ရှိစေကာမူ အတတ်ပညာပိုင်း လုံလောက်အောင် မရှိရှာ။

ပေါလ် စိတ်မကွက်ပါ။ ဂျူလီယာအား အိမ်သူသက်ထား ဇနီးမယား အဖြစ် ရထားသည်ကိုပင် ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်လှပြီ။ ဒါလောက်နှင့်ပဲ သူ့အဖို့ လုံလောက်နေပြီ။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ပြန်ကြားရေး ဌာနအသစ်ကို တည်ထောင် သောအခါ သူတို့၏ရည်မှန်းချက်မှာ အခြားနိုင်ငံများမှ လူများအား ယဉ် ကျေးမှုနှင့် အနုပညာမှတစ်ဆင့် အမေရိကန်လူမျိုးအကြောင်း သိအောင် ဆောင်ရွက်ရန်ဖြစ်၏။ ပန်းချီပြပွဲများ ခင်းကျင်းရန် သူတို့မှာ လူလိုနေသည်။ ၁၉၄၈ တွင် ပေါလ်အား ပန်းချီပြပွဲများအတွက် တာဝန်ယူရန် ပြင်သစ်သို့ ပြောင်းရွှေ့နိုင်မလားဟု မေး၏။ ပါရီကို ပေါလ် ချစ်ပါသည်။ သူ ငယ်ငယ် တုန်းက ပါရီတွင် နေခဲ့ဖူးသည်။ ဂျူလီယာက နောက်ထပ် စွန့်စားခန်းတစ်ခု သာမက ပြင်သစ်အစားအစာ မြည်းစမ်းကြည့်ဖို့လည်း မျှော်လင့်နေသည်။

အောက်တိုဘာလ နှောင်းပိုင်းတွင် သူတို့ပြင်သစ်သို့ သင်္ဘောဖြင့် သွားကြ၏။ ပြင်သစ်သို့ ရောက်ချိန်တွင် ကျေးလက်ပိုင်းကိုဖြတ်ပြီး ပါရီသို့ ကားမောင်းသွားကြသည်။ လမ်းတွင် နေ့လယ်စာ စားသောက်ရန် မြို့လေး တစ်မြို့မှာ ရပ်နားကြ။ ထိုနေ့မှာ ၁၉၄၈ နိုဝင်ဘာလ ၃ ရက်။ ထိုနေ့ကို ဂျူလီယာ ဘယ်တော့မျှ မေ့မည်မဟုတ်ပါ။ ထိုနေ့တွင် သူမနှင့် ပေါလ် La Couronne အမည်ရှိ စားသောက်ဆိုင်တွင် နေ့လယ်စာ စားကြ။

ပေါလ်က ပြင်သစ်လိုပြောတတ်သဖြင့် အစားအသောက်များကို
 မှာ သည်။ ရှေးဦးစွာ ကမာဟင်းလျာ။ အရသာရှိပေစွ။ ထို့နောက် အဓိက
 ဟင်းလျာ ငါးခွေးလျာမွန်ညား-

Sole meuniere
 ရောက်လာ၏။ စားဖိုမှူးက
 ငါးကို ထောပတ် နိုင်နိုင်နှင့်
 ကြော်ပြီးနောက် တရုတ်
 နံနံ အုပ်ကာ ရှောက်ရည်
 ဖျန်းထား၏။

စားပွဲထိုးက ကျွန်မတို့ရှေ့တွင် လင်ပန်းချကာ 'ဘွန်အက်ပတီး' Bon appetit ဟု ပြောပြီး ထွက်သွားသည်။ ဟင်းလျာအနံ့ အငွေ့တက်လာစဉ် ဂျူလီယာ မျက်လုံးများမှိတ်ထားပြီးနောက် တစ်ဖွန်းချင်း ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး ခပ်စား၏။ 'အဲဒါ ကျွန်မဘဝမှာ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ အကောင်းဆုံး ဟင်းလျာပဲ' ဟု နောက်ပိုင်းတွင် သူမ ရေးသည်။

သူတို့ သွားလေရာတွင် ငါးခွေးလျှာမွန်ညားကို ဂျူလီယာ ဆက်တိုက်မှာစားသည်မှာ ရက်ပေါင်းများစွာ။ ထို့နောက် အစားအစာ အသစ်အဆန်း ဟူသမျှ မငြီးတမ်း မြည်းစမ်းကြည့်တော့၏။ ပြင်သစ်အစားအစာနှင့် ပါရီယဉ်ကျေးမှုကို ဂျူလီယာ စွဲမက်သွားပြီ။

ပါရီ၏ နှစ်လိုဖွယ်လမ်းများပေါ်တွင် သူမ လျှောက်သွား၏။ ကဖေးဆိုင်များတွင် ကော်ဖီသောက်ရင်း အချိန်ဖြုန်း၏။ တိုးလာသည့် မိတ်ဆွေသစ် များလည်း မနည်း။ ပါတီပွဲများသို့လည်း ပေါလ်နှင့်အတူ တက်သည်။ မြို့ကို စီးမြင်နေရသည့် တိုက်ခန်းတစ်ခန်းတွင် သူတို့နှစ်ဦး နေထိုင်ကြ။

ဦးထုပ်လုပ်နည်းသင်တန်း တက်ခြင်း၊ အခြား အိမ်ရှင်မများနှင့် ဖဲ
ကစားခြင်းတို့ဖြင့် ဂျူလီယာ မအားလပ်ပါ။

သို့သော် ဤအလုပ်များကို ဂျူလီယာ ငြီးငွေ့လာသည်။ သူမ အသက်
၄၀ နား ကပ်နေပြီ။ ကိုယ်ပိုင်အလုပ် လုပ်ချင်နေပြီ။

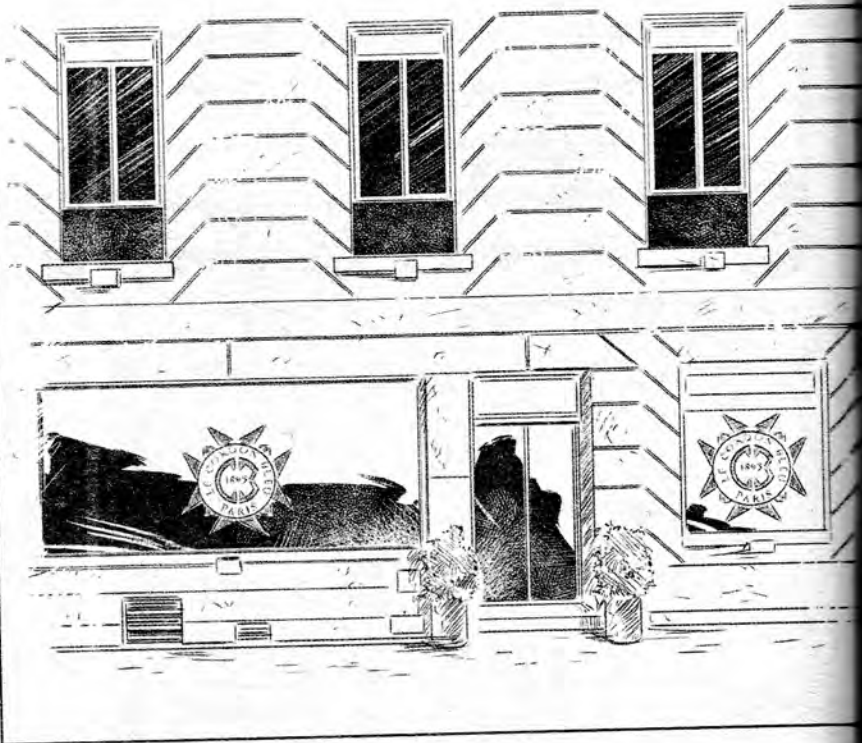
ပြင်သစ်စကားပြောသင်တန်းသို့ သူမ တက်လိုက်၏။ သင်တန်းတွင်
မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ပြင်သစ်အစားအစာ မကြိုက်ဘူးလား၊ ချက်နည်း
ပြုတ်နည်း သင်ပါလား ဟု အကြံပေး၏။

၁၉၄၀ ပြည့်လွန်နှစ်များတွင် ပါရီတွင် ချက်နည်းပြုတ်နည်းသင်တန်း
အတွက် အကောင်းဆုံးနေရာမှာ Le Cordon Bleu ပါ။ ၁၉၄၉ အောက်
တိုဘာလ ၆ ရက်တွင် ကမ္ဘာကျော် ချက်နည်းပြုတ်နည်းကျောင်းမှာ ဂျူလီ
ယာ တက်ရောက်လိုက်သည်။

လာကော်ဒွန်ဘလူး

မာသဲဒစ္စတဲလ်အမည်ရှိ ပြင်သစ် ဂျာနယ်လစ်တစ်ယောက် က ချက်နည်းပြုတ်နည်းသင်တန်း ပေးချင်သည်။ သို့ဖြင့် ၁၈၉၅ တွင် ကျောင်းတစ်ကျောင်း တည်ထောင်လိုက်၏။

ကျောင်းကို လာကော်ဒွန်ဘလူး (ဖဲကြိုးပြာ) ဟု အမည် ပေးသည်။ ရှေးခေတ် ပြင်သစ်ပြည်တွင် အဆင့်အတန်းအမြင့် ဆုံး သူရဲကောင်းများကို ဖဲကြိုးပြာများ နှင်းအပ်သည့် အစဉ်အ လာ ရှိခဲ့။

ကျောင်းသား အများစု
 မှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသည်
 အိမ်ရှင်မများ။ ပြင်
 သစ်ပြည်တွင် စား
 သောက်ဆိုင် မီးဖို
 ခန်းများ၌ ချက်
 နည်းပြုတ်နည်း သင်
 ကြားခွင့်ရှိသူများမှာ
 ယောက်ျားများသာ။
 စားသောက်ဆိုင်တွင် မ
 ဟုတ်ဘဲ စာသင်ခန်းထဲတွင်
 ကျွမ်းကျင် စားဖိုမှူးများ
 ထံမှ မိန်းမများ သင်ယူ
 ခွင့်ရအောင် လာကော်
 ဒွန်ဘလူးက ဖန်တီး
 ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

နှစ်ပေါင်း တစ်

မာသဲဒစ္စတဲလ်

ရာကျော်ကြာပြီးနောက်တွင် ကမ္ဘာတစ်ဝန်း၌ ကျောင်းခွဲ
 ပေါင်းများစွာရှိနေပြီ။ ယနေ့တွင် ကျောင်းပေါင်း ၄၀ ကျော်
 နှင့်တိုက်ကြီး ငါးတိုက်၌ ကျောင်းသားပေါင်း နှစ်သောင်းကျော်
 ရှိနေကြပြီ။

အခန်း - ၅ ချက်ပြုတ်နည်းသင်တန်း

ဂျူလီယာ သင်တန်းတက်သည့် ပထမနေ့မှာ သိပ်အဆင်မပြေလှချေ။ သူမ လက်သင်တန်းတွင် တက်ရသည်။ အတန်းဖော်များမှာ ကြက်ဥကိုပင် မပြုတ်တတ်သည့် မိန်းမနှစ်ယောက်။ ဂျူလီယာက အစွမ်းပြရသော အလုပ်ကို လုပ်ရန် အသင့်ဖြစ်နေ၏။

ကျောင်းအုပ် မဒမ်ဘရတ်ဆတ်ကို သူမ သွားတွေ့သည်။ ကျောင်းအုပ်က ဂျူလီယာကို လက်သင်တန်းမှာပင် နေသင့်ကြောင်း ပြောသည်မှာ အမေရိကန်အများစုတို့ ထမင်းဟင်း မချက်တတ်ကြဟု သူမ အယူရှိထားသောကြောင့်ပါ။

ဂျူလီယာက အကျောက်အကန်ပြောသဖြင့် မဒမ်ဘရတ်ဆတ် လက်လျှော့ပြီး ဂျူလီယာကို ကျွမ်းကျင်စွာ ချက်တတ် ပြုတ်တတ်သူများအတန်းသို့ ပြောင်းပေးလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် သူမ၏ အတန်းသားအားလုံး ယောက်ျားတွေချည်းသာ ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရ။

သူတို့အထဲတွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ် အတွင်းက စစ်တပ်ထမ်းချက် လုပ်ဖူးသူ အများအပြားပါဝင်နေ၏။ သူတို့က ထွေလီကာလီ ဟင်းချက်နည်း များကို စိတ်မဝင်စား။ ကိုယ်ပိုင်စားသောက် ဆိုင်လေးများ ဖွင့်နိုင်ရုံလောက် သာ သင်တန်းလာတက်ခြင်း ဖြစ်၏။

စစ်သားဟောင်းကြီးများကြားတွင် သူမတစ်ယောက်တည်း မိန်းမ ဖြစ်နေသည့်အတွက် ဂျူလီယာ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ ဖြစ်မနေပါ။ သူမသည် အမြဲတမ်း ပေါ်လွင်နေလေ့ရှိ၏။ ရှေ့ဖုံးခါးစည်း စည်းထားပြီး ကောင်တာ တွင် နေရာယူထား၏။

သူမ၏ဆရာမှာ စားဖိုမှူး မက်ဆ်ဘတ်ဂ်နတ်။ စားဖိုမှူး လုပ်သက်

နစ် ပေါင်းခြောက် ဆယ် ကျော်ပြီ။ မျက်မှန်အဝိုင်းတပ် ထားပြီး နှုတ်ခမ်းမွေး ထူထူ ရှိသူ။ သူသည် ဂျူလီယာကို အပြင် လူတစ်ယောက်လို မဆက်ဆံပါ။ ပြင်သစ်ချက် နည်းပြုတ်နည်းကို ဂျူလီ ယာ လျင်မြန်စွာ တတ်လွယ် ကြောင်း သူတွေ့ရ။ ထူးကဲ သော စားဖိုမှူး တစ် ယောက်ဖြစ်ဖို့ ချက် ပြုတ် ခြင်းတွင် ဂျူလီယာ မြှုပ်နှံရသည့် အချိန် မနည်းလှ။

စားဖိုမှူး မက်ဆ်ဘတ်ဂ်နတ်

နေ့စဉ် နံနက်စောစောတွင် ဂျူလီယာ သင်တန်းစသည်။ သင်တန်းပြီး
ချိန်တွင် ဈေးသို့ တန်းပြေးပြီး အတန်းထဲတွင် သင်ကြားလိုက်သည်တို့ကို
ချက်ပြုတ်ကြည့်ရန် လိုအပ်သော ပစ္စည်းများ ဝယ်ယူ၏။

ချက်နည်း အမှန်ရသည်အထိ လက်တွေ့ကျင့်ရန် သူမ ဆုံးဖြတ်ထား
သည်။

ချက်ရင်းဖြင့် မှတ်စုများ ချရေးသည်။ ဤသို့ ဆောင်ရွက်ခြင်းကြောင့် အမှားများကို ထပ်မံ ကျူးလွန်မိတော့မည် မဟုတ်ပါ။

ချက်နည်းအမှန်မှာ အိုးထဲသို့ ဟိုဟာလေး နည်းနည်း ဖြူး၊

ဒီဟာလေး နည်းနည်းဖြူး ထည့်ရုံနှင့် မပြီးပါ။ ပါဝင် သည့်ပစ္စည်းများ အချိန်အဆ တိကျ ဖို့ လိုသည်။

နေ့တိုင်း နာရီများစွာ ကြာအောင် ဂျူလီယာ ချက်ပြုတ်နေသည်ကို ပေါလ်

သတိပြုမိလာ၏။

‘ဂျူလီယာ ထမင်းချက် ဟင်းချက် တော်တော်ဟုတ်လာပြီ။ ကျွန် တော်ဖြင့် ယုံတောင် မယုံနိုင်ဘူး’ ဟု သူ့အစ်ကိုထံ စာရေးလိုက်သည်။

လာကော်ခွန်ဘလူးတွင် တစ်နှစ်ကျော်ကျော် တက်ရောက်ပြီးနောက် ဂျူလီယာ ကျောင်းဆင်းဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပြီ။

၁၉၅၁ ဧပြီတွင် သူမ စာမေးပွဲဖြေရမည်။ ဟင်းချက်နည်းမျိုးစုံကို သူမ ကောင်ကောင်းကြီး ကျွမ်းကျင်နေပြီ။ သို့သော် စာမေးပွဲက သူမကို အံ့အားသင့်သွားစေ၏။

သူမ မကြားဖူးသည့် ဟင်းချက်နည်းတစ်ခုအတွက် ပါဝင်ရမည့် ပစ္စည်းများကို ဂျူလီယာအား ရေးခိုင်း၏။ သူမ အယောင်ယောင် အမှားမှား ဖြစ်သွား။ စိတ်မှန်းရမ်းဆပြီး ရေးချလိုက်၏။ အောင်စာရင်း ထွက်လာ သောအခါ သူမ စာမေးပွဲကျသည်။

ထိုနှစ် နှောင်းပိုင်းတွင် စာမေးပွဲ ထပ်ဖြေရပြီး အောင်၏။ လာကော်ဒွန် ဘလူးတွင် စာမေးပွဲကျသည်ကို သူမ တစ် သက် မမေ့နိုင်။

အခန်း - ၆ ပြိုင်စံ့ဖူးသည် ဟင်းချက်နည်းစာအုပ်

လာကော်ဒွန်ဘလူးတွင် စာမေးပွဲနှစ်ကြိမ် ဖြေရသည့်အတွက် ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုယ် စိတ်တိုသော်လည်း သူမသည် တာရှည်စိတ်တိုနေမည့် လူစားမျိုး
မဟုတ်ပါ။

ပေါလ်နှင့် အတူ ဖျော်ပွဲရွှင်ပွဲများသို့ သွားမြီသွားပြီး ပါရီတွင် နေထိုင်သည့်အချိန်ကို ဖျော်ဖျော်ကြီး ကုန်လွန်စေသည်။ ဟင်းချက်နည်းသစ် တစ်ခု၊ သို့မဟုတ် စားဖိုမှူး နောက်တစ်ယောက်ကိုတွေ့ဖို့ သူမ အမြဲတမ်း အခွင့်အရေးရနေသည်။

၁၉၅၁ အတွင်း ပူနွေးသော ဇွန်လ ညတစ်ည။ ပါရီတွင် ပြုလုပ် သည့် ပါတီပွဲတစ်ခုသို့ ပေါလ်နှင့်အတူ ဂျူလီယာ တက်ရောက်၏။ ထိုပွဲတွင် မိတ်ဆွေသစ်တွေ အများကြီး တွေ့ခဲ့ရ။

ဆိုင်မွန် ဘက်ဖစ်ရှ်ဘျား

တစ်ပတ်လျှင် တစ်ယောက်စီ၏ အိမ်မှာစုဝေးကာ ချက်ကြ ပြုတ်ကြ၊ စားကြသောက်ကြ။ တစ်ယောက် သိထားသည့် ဟင်းချက်နည်းကို ကျန်လူများအား မျှဝေကြသည်။ ဟင်း ချက်နည်း အသစ်အဆန်းများကို အတူတကွ လေ့လာကြသည်။ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေများက ဆင်မ်ကာဟု ခေါ်ကြသည့် ဆိုင်မွန်နှင့်လည်း ဂျူလီယာ လက်ပွန်းတတီး ရှိနေပြီ။

ဆင်မ်ကာနှင့် ဂျူလီယာတွင် တူတာတွေ အများကြီးပါ။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး လာကော်ဒွန်ဘလူးတွင် သင်တန်းတက်ခဲ့ကြသူများ။ ပြင်သစ်အစားအစကို ကမ္ဘာပေါ်ရှိ အခြားအစားအစများထက် မက်မက် စက်စက် စွဲမက်ကြသူများ။ ထို့ပြင် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးတွင် ပစ္စည်း ကိရိယာ တန်ဆာပလာအမျိုးမျိုးဖြင့် ဖြည့်တင်းထားသည့် ကြေးစား စားဖိုမှူး များ အသုံးပြုသော စားဖိုများလည်း ရှိကြသည်။

ယင်းတို့အနက် မိတ်ဆွေ သစ်တစ် ယောက်မှာ ဆိုင်မွန် ဘက်ဖစ်ရှ်ဘျား။ ဆိုင်မွန်က ဂျူလီ ယာကို တွေ့တွေ့ချင်း ခင်သွားပြီး သူမက ဂျူလီယာကို ပြင်သစ် အ စားအစ ချက်လိုသည့် အမျိုးသ မီးများအတွက် ကလပ်တစ်ခုအ ကြောင်း ပြောပြ၏။ ဂျူလီယာ စိတ်လှုပ်ရှား သွားသည်။ က လပ်ထဲသို့ ပျော်ပျော်ကြီးဝင် လိုက်၏။ အင်္ဂါနေ့တိုင်း သူမ

ဆိုင်မွန်နှင့် အခြား အမျိုးသမီးများ

မကြာမီ ဆင်မ်ကာ အကြံတစ်ခုရသည်။ ဇရာမ အကြံကြီးပါ။ သူမနှင့်အတူ အချက်အပြုတ်ကျောင်း တစ်ကျောင်းထောင်ဖို့ စိတ်မဝင်စားဘူးလားဟု ဂျူလီယာကို မေး၏။ ဂျူလီယာ၏ အံ့ဖွယ်စားဖိုကို သူတို့ အသုံးပြုနိုင်သည်။ ဆင်မ်ကာ၏မိတ်ဆွေ လူးဝစ်စတီဘတ်ဟိုးအား အကူအညီပေးရန် မေတ္တာရပ်ခံသည်။

ခုနစ်လအတွင်း အမျိုးသမီးသုံးယောက် ကျောင်းဖွင့်ဖြစ်သွား၏။ ကျောင်းအမည်ကို L'Ecole des Trois Gourmandes ဟု အမည်ပေးလိုက်သည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ 'ရူဇကာသုံးယောက်၏ကျောင်း' ဟူလို။ သူတို့က ပြင်သစ် အစားအစာချက် ပြုတ်လိုသည့် အမေရိကန်သင်တန်းသားများကိုသာ သင်ကြားပေးပြီး သင်ခန်းစာတစ်ခုနှင့် နေ့လယ်စာအတွက် ငါးဒေါ်လာသာ တောင်းခံသည်။ ၁၉၅၂ နှောင်းပိုင်းတွင် အမေရိကန်အမျိုးသမီး သုံးယောက် အတွက် ပထမဆုံး လေးနာရီသင်တန်း ဖွင့်လှစ်၏။

‘နောက်ဆုံးတော့ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်အထိ အလုပ်ရှုပ်နေမယ့် ကျေနပ် စရာ အလုပ်ကို ကျွန်မတွေ့လိုက်ပြီ’ ဟု ဂျူလီယာက အပစ်အခတ်အမည်ရှိ ကလောင်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ထံ စာရေးသည်။

ဤကျောင်းကို သူတို့သုံးယောက် မဖွင့်မီကပင် ဆင်မ်ကာနှင့် လူးဝစ်
ဝက်တို့က ပြင်သစ် ချက်နည်းပြုတ်နည်းစာအုပ်တစ်အုပ် ရေးနေခဲ့၏။ အမေ
ရိကန်အိမ်ရှင်မများအတွက် ထုတ်ဝေရန် ရည်ရွယ်ထားသည့် စာအုပ်ပါ။
ဂျူလီယာမှာ အမေရိကန်လည်းဖြစ်၊ ကျွမ်းကျင်သော စားဖိုမှူးလည်းဖြစ်
သဖြင့် သူမသည် အကောင်းဆုံးပါတနာတစ်ဦး ဖြစ်နေတော့၏။ ဂျူလီယာ
က အကူအညီပေးရန် ဝမ်းပမ်းတသာ လက်ခံပါသည်။

ဆင်မ်ကာနှင့် လူးဝစ်စတီတို့က ဂျူလီယာထံပေးလိုက်သည့် ဟင်းချက်နည်းပေါင်း ခြောက်ရာလောက်ရှိသည်။ ရှေးဦးစွာ ဟင်းချက်နည်းတစ်မျိုးချင်းစီကို ဂျူလီယာ စတင် ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်မျိုးကို တစ်ကြိမ်တည်း ချက်ကြည့်ခြင်း မဟုတ်။ အကြိမ်ကြိမ် ချက်ကြည့်ခြင်းပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ ပီးဖိုခန်းထဲမှာ တစ်နေ့လျှင် ဆယ့်လေးနာရီလောက်ကြာသည်အထိ ချက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆင်မ်ကာနှင့် လူးဝစ်စတီတို့က ပြင်သစ်အချိန်အတွယ်ကို သုံးထားကြ၏။ အမေရိကန် အချိန်အတွယ်က အများကြီးခြားနားပါသည်။ ပြင်သစ်တွင် ဂျုံမှုန့်တစ်ခွက်ကို ဂရမ်ဖြင့် တိုင်းတာသည်။ အောင်စဖြင့် မတိုင်းတာ။ ထို့ပြင် သူတို့၏ပို့ချချက်များ မပြည့်စုံဟု ဂျူလီယာက ထင်သည်။

ဟင်းချိုထဲသို့ ဆား တစ်တို့စာ ထည့်လိုက်ပါဆိုလျှင် ဂျူလီယာအဖို့ မလုံလောက်။

သူမက တိကျချင်သည်။ ဤစာအုပ်မှာ ပြင်သစ်ဟင်းလျာ ချက်ချင်သူတိုင်းအတွက် ဖြစ်၏။ ကြေးစား စားဖိုမှူးများအတွက် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ဂျူလီယာက တစ်တို့စာ၏ အချိန်အတွယ် အတိအကျကို ဖော်ပြပေးလိုက်၏။

သူတို့ရေးနေသည့်စာအုပ်သည် ထာဝရရှင်သန်နေမည့် ဂန္ထဝင်စာအုပ်ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ကြောင်း ဂျူလီယာက သူမ၏ ကလောင်မိတ်ဆွေအပစ်ထံ စာရေးသည်။ ထို့အပြင် အပစ်ထံသို့ စာလုံးကြီးများဖြင့် 'ထိပ်တန်း လျှို့ဝှက်' ဟု သူမ ရေးပို့ခဲ့သည့် ဟင်းချက်နည်းတချို့ကိုလည်း သူမ ထည့်သွင်းစဉ်းစားစ ပြု၏။

မူလ ဟင်းချက်နည်းများစွာတို့မှာ ဆင်မိကာနှင့် လူးဝစ်စတီ မိသားစုထံမှပါ။ ဘွားအေများမှ မိခင်များထံ လက်ဆင့်ကမ်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဂျူလီယာ့ ပါတနာနှစ်ယောက်က သူတို့၏ ဟင်းချက်နည်းများတွင် အပြောင်းအလဲ မလုပ်လိုကြသည်မှာ အံ့ဩစရာ မဟုတ်။ အသေးစိတ်ကိစ္စများကို မိတ်ဆွေသုံးယောက် ငြင်းကြ ခုံကြ။

သို့သော် ဂျူလီယာက သဘောထား မပြောင်းလဲချေ။ ဟင်းချက်နည်း တိုင်းကို စမ်းသပ်ကြည့်ဖို့ လိုသည်။ အတိအကျရေးသားဖို့ လိုသည်။

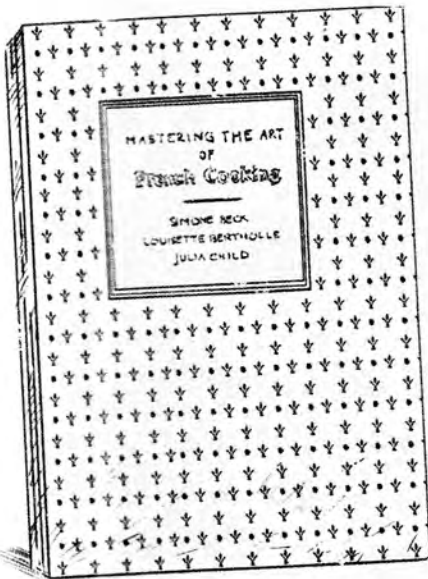
ဂျူလီယာ ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် ရေးသားခဲ့သည့် ဟင်းချက်နည်းစာအုပ် များ မနည်းပါ။ ဆယ်နှစ်နီးပါးအတွင်း ဟင်းချက်နည်းပေါင်း ၅၂၄ နည်းကို နောက်ဆုံးစာမူကြမ်းတွင် ထည့်သွင်းထား၏။ နောက်ဆုံးတွင် အမေရိကန် ထုတ်ဝေသူတစ်ယောက်က Mastering The Art of French Cooking ကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေဖို့ သဘောတူလိုက်၏။

စာအုပ်အတွက် ဂျူလီယာ ကြိုးစားပန်းစား အလုပ်လုပ်ရသည်။ လုပ်ရကျိုးနပ်မည်ဟု သူမ တပ်အပ်မပြောနိုင်။

သူမ၏မိတ်ဆွေ အပစ်က သူမ မပြောနိုင်သည့် မေးခွန်း၏အဖြေကို ပေးလိုက်၏။ ဂျူလီယာစာအုပ်မှ ဟင်းချက်နည်းများကို နှစ်ပေါင်းများစွာ စမ်းသပ်ကြည့်ပြီးနောက် အပစ်က 'ဂျူလီယာရေ ရှင့်စာအုပ်ကတော့ တကယ့်ကို ပြောင်းလဲပစ်လိုက်တာပဲ' ဟု ရေးသားလိုက်၏။

ဤစာအုပ်ကြောင့် ဘာတွေဖြစ်လာမည်ကို အပစ်လည်း မသိ၊ ဂျူလီယာလည်း မသိ၊ အခြား မည်သူမျှလည်း မသိ။

အခန်း - ၇
တီပီစကား

၁၉၆၁ ဆောင်းဦးတွင် Mastering the Art of French Cooking စာအုပ်ထွက်လာသောအခါ စာအုပ်ရေးစဉ်က အားထုတ်မှုကို စာအုပ်ရေးငွေဖို့ ကြိုးပမ်းရာ တွင် အသုံးချရပြန်၏။

ဂျူလီယာနှင့် ပေါလ် အသက်ကြီးလာကြပြီ။ ပေါလ်က ခြောက်ဆယ်နီးပါး၊ ဂျူလီယာက ငါးဆယ်နီးပါး ရှိနေကြပြီ။ ပေါလ်က အငြိမ်း

စားယူပြီး အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားကြသည်။ မက်ဆာချူးဆက်ပြည်နယ်၊ ကင်းဘရစ်မြို့၊ ဟားဗတ်တက္ကသိုလ် အနီး၌ အိမ်အိုတစ်လုံး ဝယ်ထားကြ၏။

ကင်းဘရစ်တွင် ပေါလ်က ဂျူလီယာ၏ မီးဖိုခန်းကို အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ပေးသည်။ ဂျူလီယာ ခါးမကိုင်းရအောင် ကောင်တာ တွေကို ခပ်မြင့်မြင့် စီမံပေးသည်။ နံရံပေါ်ရှိ ချိတ်ကလေးများတွင် တောက်ပ ပြောင်လက်နေသည့် ကြေးအိုးများက အစီအရီ။ ကြေးစား စားဖိုမှူးများသုံး သည့် မီးဖိုတစ်လုံး။ သူမ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နိုင်သည့် ကျယ်ဝန်းသောနေရာ။

တစ်နေ့။ နေအိမ်အသစ်တွင် ဂျူလီယာက အလုပ်ရှုပ်နေစဉ် ချောပို့
လှလင်တစ်ယောက်က Mastering the Art of French Cooking
စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ပထမဆုံးအကြိမ်လာပေး၏။ စာအုပ်က ကြီးလည်းကြီး၊
လှလည်း လှသည်။ အဖုံးက နို့နှစ်ရောင်ပေါ်တွင် အနီနှင့် အပြာရောင်
ဒီဇိုင်းဖော်ထား၏။

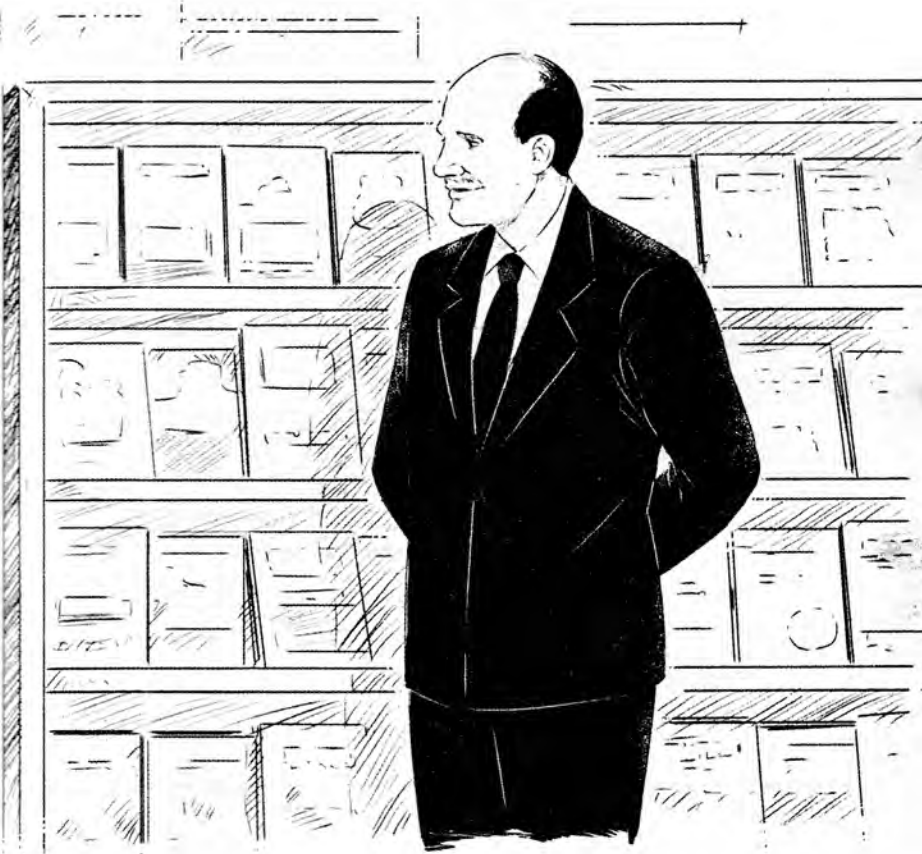
စာအုပ်ဖေဖန်ရေးသမားများက စာအုပ်ကို ဂုဏ်ယူစရာကောင်းသော၊
လက်ဖျားခါလောက်အောင် ထူးခြားသော၊ ကြီးကျယ်သော စာအုပ်ဟု ဆိုကြ။
နယူးယောက်တိုင်းစစ်အတွက် ဆောင်းပါးများ ရေးပေးနေသည့် အရေးပါသော
အစားအသောက် စာရေးဆရာတစ်ယောက်ကတော့ ဂျူလီယာစာအုပ်ကို
အပြောင်မြောက်ဆုံး လက်ရာတဲ့။

တစ်နေ့သော် ဆင်မ်ကာ ကင်းဘရစ်သို့ရောက်လာပြီး ဂျူလီယာတို့၊
ပေါ့လ်တို့နှင့်အတူ နေထိုင်၏။ စာအုပ်အရောင်းမြှင့်တင်ရန် သုံးယောက်သား

ခရီးထွက်ကြ။ လူများအား ပြင်သစ်ဟင်းလျာ ချက်နည်းအကြောင်း ပြောဆို
ကြ။

စာအုပ်ဆိုင်များ၊ ကုန်တိုက်ကြီးများသို့ သွားကြ။ ဈေးဝယ်သူများ
ရှေ့မှောက် မှာပင် ချက်ပြုတ်ပြကြ။ ပြင်သစ်အစားအစာသည် အမေရိကန်
အစား အစာထက် အစိတ်အပိုင်းများ ဆက်စပ် ပါဝင်သော်လည်း ရိုးရှင်းသည့်
သင်ကြားပို့ချမှုရှိလျှင် ချက်ဖို့လွယ်ကြောင်း သရုပ်ပြလိုသောကြောင့်ပါ။

ဂျူလီယာ့အရင်က တီဗီစားဖိုမှူးများ

ဂျူလီယာ့ချိုင်းသည် အကျော်ကြားဆုံးဖြစ်လာသော်လည်း ပထမဆုံး တီဗီစားဖိုမှူးတွေ မတုတ်ချေ။

ဂျိမ်းစ်ဘဲယုတ်

၁၉၄၆ တွင် အမေရိကန် အချက်အပြုတ် ဆရာကြီးအဖြစ် လူသိများသည် ဂျိမ်းစ်ဘဲယုတ်ဆိုသူက ပထမဆုံး အချက်အပြုတ်ရှိုးပွဲ I

Love to Eat ! တွင် ပါဝင် တင် ဆက်ခဲ့ သည်။ သူသည် အချက်အပြုတ်စာအုပ်ပေါင်းများစွာ ရေးသား ခဲ့သော်လည်း တီဗီတွင် အချိုးပြေပြေ မရှိပါ။ မရယ်မပြုံးနှင့်ချက်နည်း ပြုတ်နည်းများကို လိပ်ပတ်လည်အောင် ရှင်းမပြုတ်။ သူ့ ရှိုးပွဲ တစ်နှစ်သာခံသည်။

ဒီယွန်လူးကပ်

ဒီယွန်လူးကပ်မှာ Le Cordon Bleu ၏ ပထမဆုံး ကျောင်းဆင်း အမျိုးသမီး။ ဗြိတိသျှလူမျိုး ဖြစ်သော်လည်း ပြင်သစ်အစားအစာ ချက်ရသည်ကို အလွန် အလေး အနက်ထားသူ။ သူမ၏ ပထမဆုံး ရှိုးပွဲ To the Queen's Taste ကို ၁၉၄၈ ခုနှစ်တွင် အမေရိကန်တီဗီ၌ ပြသခဲ့၏။ ဂျူလီယာ့ချိုင်းအပေါ် ဒီယွန်လူးကပ်၏ ဩဇာ လွှမ်းမိုးမှု ရှိသည်။

သို့သော် ဂျူလီယာ နာမည်ကြီးလာသည်မှာ တီဗီတွင် ပြင်သစ်
ချက်နည်းပြုတ်နည်း ပြောစဉ်တုန်းကပါ။

တီဗီတွင် ဂျူလီယာပါဝင်လာခြင်းမှာ မျှော်လင့်ထားသည့် ကိစ္စ
မဟုတ်။

၁၉၆၂ ဖေဖော်ဝါရီ။ Mastering the Art of french Cooking
စာအုပ် ထုတ်ဝေပြီး လေးလအကြာတွင် ဘော်စတွန် တီဗီအစီအစဉ်က
သူမစာအုပ်အကြောင်းပြောရန် ဖိတ်ခေါ်ခြင်းခံရသည်။ ဂျူလီယာက တီဗီ
စတူဒီယိုသို့ အသွားတွင် ဒယ်အိုးတစ်လုံး၊ ကြက်ဥအနည်းငယ်၊ ထိပ်ကား
ဖွန်းပြားတစ်ချောင်းနှင့် လျှပ်စစ်မီးဖိုတစ်ခု ယူဆောင်သွား၏။

ကြက်ဥခေါက်ကြော် ကြော်ရန် ဂျူလီယာ ပြင်ဆင်နေချိန်တွင် ထိုနေ့
က စတူဒီယိုတွင်ရှိနေသူများ ဘာလုပ်ရမည်ကို မသိကြတော့။

အခြား ဧည့်သည်များအားလုံးလို ကုလားထိုင်ပေါ်မှာထိုင်နေလျှင်
သူမ၏ ခြောက်ပေနှစ်လက်မ ကလန်ကလား အရပ်ကြီးသည် အကြောင်း
မဟုတ်ပါ။ သို့သော် သူမက ကောင်တာတွင်ရပ်ကာ ကြက်ဥများကို ခွဲ၊ ဖွေ၊
လှန် လုပ်ရင်း ပရိသတ်ကို စကားပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဤသည်မှာ ဓာတ်ပုံဆရာများအတွက် စိန်ခေါ်မှုတစ်ခု။

သူတို့ ဂျူလီယာလက်ရာများကို ကင်မရာ ချိန်ရမှာလား။ သူမ၏ မျက်နှာကို ကင်မရာချိန်ရမှာလား။ တစ်ခုခုမှားယွင်းပြီး ကြက်ဥတွေ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြုတ်ကျလျှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ အစီအစဉ်မှူးက ကြက်ဥ မကြိုက်လျှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

ဂျူလီယာက သူမ၏ ကြက်ဥခေါက်ကြော်ကို ကြေးစား စားဖို့မှူး တစ်ယောက်၏ ကျွမ်းကျင်မှုမျိုးဖြင့် လုပ်ပြခြင်းပါ။

ဒီလိုလုပ်တာ လွယ်လွယ်လေးပါဟုလည်း ရွှင်လန်းတက်ကြွစွာ ပြောလိုက်သေးသည်။ ရိုးပွဲအစီအစဉ်မှူးကလည်း ကြက်ဥခေါက်ကြော်ကို

ကြိုက်ပါသည်။ ဓာတ်ပုံဆရာများကလည်း ကလန်ကလား မိန်းမကြီးနှင့် သူမ၏ ပြုံးပျော်နေသော ပင်ကိုစရိုက်ကို အမိအရ ရိုက်လိုက်နိုင်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် တီဗီကြည့်သူ နှစ်ဒါဇင်ကျော်တို့က တီဗီစတေရှင် သို့ ဖုန်းဆက်ကြ၊ စာရေးကြ။ ဂျူလီယာကို ထပ်ကြည့်ချင်သည်ဟု ပွဲ တောင်းကြ။ သူမသည် တစ်မျိုး တစ်ဘာသာ ထူးခြားသူဖြစ်ကြောင်း ချန်နယ် ၂ မှ လူတိုင်း ချက်ချင်း သိသွားကြ။

အခန်း - ၈ နယ်ပယ်သစ်ချဲ့ထွင်ခြင်း

ယခင်က အချက်အပြုတ် ရှိုးပွဲထည့်ရန် စိတ်ကူးမရှိခဲ့သော်လည်း ဘော်စတွန် တီဗီ အမှု ဆောင်များ က စမ်းကြည့်ချင်နေကြပြီ။ ထိုပွဲကို ‘

ပြင်သစ် စားဖိုမှူး’ ဟု အမည်ပေးထား၏။

အပတ်တိုင်း နာရီ

ဝက်ကြာ ဖြသ

သည့် ရှိုးပွဲတွင်

ဂျူလီယာက

Mastering the

Art of French

Cooking စာအုပ်

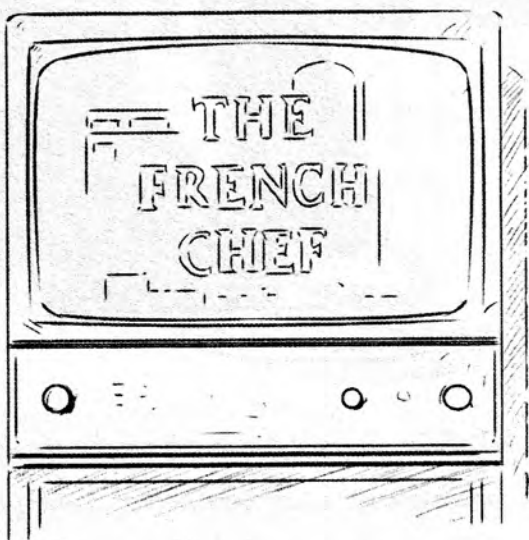
ထဲမှ ဟင်းချက်နည်း

များကို လက်တွေ့

လုပ်ပြ၏။ ၁၉၆၃

ဖေဖော်ဝါရီအတွင်း စတင်သည့် အဆိုပါရှိုးပွဲသည် ချက်ချင်း ‘ပေါက်’

သွားလေသည်။

ပထမတစ်ခန်းတွင် အမဲသား၊ ကြက်သွန်ဖြူ၊ ကြက်သွန်နီ၊ မှို၊
ပိုင်နီတို့ဖြင့် ပြုတ်ချက် ချက်ပြုသည်။

ဒုတိယတစ်ခန်းတွင် ကြက်သွန်နီ၊ ချင်း၊ သားငါး အသီးအရွက် ပြုတ်ရည်၊ ဝိုင်၊ ဒိန်ခဲတို့ဖြင့် ပြင်သစ်ကြက်သွန်နီဟင်းချို ချက်ပြု၏။ ယင်းသည် ခေတ်မတိမ်ကောသည့် ဂျူလီယာ၏ စားဖွယ်တစ်မျိုးပါ။

သူမ၏ ချစ်လှစွာသော တီဗီပရိသတ်ကို ဆယ်နှစ်အတွင်း အခန်းပေါင်းနှစ်ရာကျော် တင်ဆက်ခဲ့သည်။ ဝက်အူချောင်း လုပ်ပြသည်။ ပုစွန်တုပ်

ပြုတ်ပြသည်။ ကြက်ဥအကျက်ပြုတ် ပြုတ်နည်းပင် မကျန်စေရ။ ချောကလက် ကိတ်နှင့် ရေခဲမုန့်အချို့ပွဲတို့ကိုလည်း ခြွင်းရစ်ခဲ့ခြင်းမရှိ။

အမြဲတမ်းတော့ လွယ်ကူသည် မဟုတ်ပါ။ ဂျူလီယာ၏ရိုးပွဲကို အချိန်နှင့်တစ်ပြေးညီ တင်ဆက်ခြင်းဖြစ်ရာ မှားယွင်းမိသည်ရှိသော် ပြန်လုပ်ခွင့် မရှိ။ မှားယွင်းမိလျှင် ခပ်တည်တည်ဖြင့် ချော်လဲရောထိုင် လုပ်တတ်ရသည်။

တစ်ခါက အာလူးအိုးကင်းမုန့်ကို လေထဲသို့ စိတ်ပါလက်ပါ ပစ်လှန်လိုက်စဉ် အိုးကင်းမုန့်သည် ဒယ်အိုးထဲသို့ ပြန်မကျဘဲ စားပွဲပေါ်သို့ ဖတ်ခနဲ ကျသွား။

‘ခုလိုဖြစ်ရင် ကောက်ယူလိုက်လို့ ရပါတယ်။ မီးဖိုခန်းထဲမှာ ရှင် တစ်ယောက်တည်း ရှိနေတာပါ။ ဘယ်သူမျှမမြင်ပါဘူး’ ဟုပြောရင်း အိုးကင်းမုန့်ကို ကောက်ယူကာ ဒယ်အိုးထဲသို့ ဟန်မပျက် ပစ်ထည့်လိုက်၏။

သူမ၏ ပရိသတ်က နည်းနည်းလေးမျှ စိတ်မကွက်ပါ။ တကယ်တော့ ဂျူလီယာ အမှားများအတွက် သူမကို ပိုလို့တောင် သဘောကျကြသေးသည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း အမှားတွေ လုပ်မိကြတာပဲ။ ဂျူလီယာသည် ချက်ရေးပြတ်ရေးကို ပျော်ပျော်ကြီး လုပ်ပြ၏။

‘ကျွန်မ လုပ်နိုင်ရင် ရှင်တို့လည်း လုပ်နိုင်တာပဲ’ ဟူသည်မှာ သူမ၏ ဆောင်ပုဒ်ပါ။

‘ပြင်သစ်စားဖိုမှူး’ သည် ဘော်စတွန်တွင် စတင်သော်လည်း နှစ်

တီဗီရှိုးပွဲတစ်ခု ပြီးတိုင်း bon
appetit ဟူသော စကားဖြင့် နိဂုံးချုပ်ပြီ။

Bon Appetit!

ယခု သူမ ထင်ရှားကျော်ကြားနေ
ပြီ ဖြစ်သည့်တိုင် စာရေးခြင်းကိုတော့
မစွန့်လွှတ်ချေ။ The Boston Globe

Julia Child

တွင် ဟင်းချက်နည်း ဆောင်းပါးများ

ပုံမှန်ရေးသည်။ စာအုပ်များလည်း ထပ်ထုတ်ဖြစ်၏။ ၁၉၇၀ တွင်
ဆင်မ်ကာနှင့်ပေါင်း၍ Mastering the Art of French Cooking
ဒုတိယစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

သူမ မည်မျှပင် ကျော်ကြားလာသော်လည်း ပရိသတ်များအတွက် အချိန်ရှိနေပါသည်။ စာအုပ်လက်မှတ်ရေးထိုးပွဲများတွင် ပရိသတ်များနှင့် စကားပြောသည်။ စားဖိုမှူးလေးများကို အကြံဉာဏ်များပေးသည်။ သီးသန့် ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုပင် ယူမထား။ ကျေးဇူးတော်နေ့တွင် လူစိမ်းများ ထိတ်ထိတ် ပျာပျာဖြင့် ဖုန်းဆက်ကြလိမ့်မည်။

ကြက်ဆင်ချက်နည်း မေးကြလိမ့်မည်။ ဤမေးခွန်းများကို ဖြေကြားဖို့
ဂျူလီယာ ဘယ်တော့မျှ အလုပ်ရှုပ်နေသည် မရှိ။

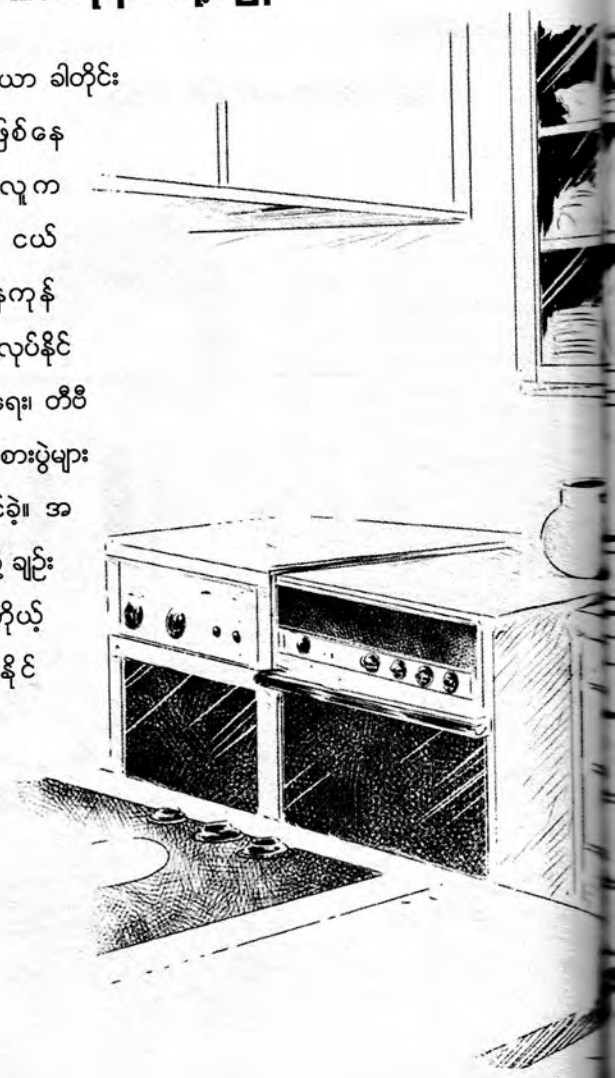
နှစ်များ ကြာညောင်းလာသည်နှင့်အမျှ ဂျူလီယာ စာအုပ်ပေါင်း
နှစ်ဆယ်လောက် ရေးပြီးပြီ။ တီဗီရိုး တစ်ဒါဇင်ကျော်နှင့် အထူးရှိုးပွဲများတွင်
ပါဝင်ခဲ့ပြီးပြီ။

ဂျူလီယာချိုင်း စတားဖြစ်လာခဲ့ပြီ။

အခန်း - ၉ ကယ်လီဖိုးနီးယားသို့အပြန်

၁၉၈၇။ ဂျူလီယာ ခါတိုင်း
လိုပင် ပေါ်ဖြူလာဖြစ်နေ
သေးသော်လည်း လူက
နေ့ကွေးလာသည်။ ငယ်
စဉ်တုန်းက တစ်နေကုန်
တစ်နေခန်း အလုပ် လုပ်နိုင်
ခဲ့သည်။ စာအုပ်တွေရေး၊ တီဗီ
ရှိုးတွေလုပ်ပြီး ညစာ စားပွဲများ
တည်ခင်း ဧည့်ခံနိုင်ခဲ့။ အ
သက် ရှစ်ဆယ်နားသို့ ချဉ်း
ကပ် လာချိန်တွင် ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုယ် အနိုင်နိုင်
ထိန်းနေရ။

ဌေးနာနေသဖြင့် ဆရာဝန်များက ကြာကြာရပ်မနေဖို့ မှာသည်။ ကင်
မရာ ချိန်မထားချိန်များတွင် ကောင်တာကို မှီထားနေရ။ သူမ ဝေဒနာခံစား
နေရပုံကို လူတိုင်း မြင်ကြရ။

သို့သော် ကင်မရာ လှည့်လာချိန်တွင် နဂိုနေအတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားပြီး ရယ်မော၊ ချက်ပြုတ်ရင်း ပရိသတ်ကို စကားပြောလေသည်။

သူမမှာ လက်ထောက်များ ရှိ၏။ အိမ်ရှိ မီးဖိုခန်းကို တီဗီစက်တစ်ခု အဖြစ် ပြောင်းလဲထားသည်။ ရှိုးပွဲကို သူမအိမ်မှာပင် ရိုက်သည်။ အလုပ်လုပ် နေသမျှ သူမ နုပျိုနေမြဲပဲ။

ပေါလ်ကတော့ ဂျူလီယာလို မဟုတ်။ သူက သူမထက် အသက် ဆယ်နှစ်ကြီးသည်။ လေတစ်ခါ ဖြတ်ထားဖူးသည်။

သူ့အဖို့ ခရီးသွားဖို့ မလွယ်တော့။ ပြင်သစ်တွင် သူတို့ ဆောက်ထားသည့် အပန်းဖြေအိမ်ကလေးသို့ မသွားနိုင်ကြတော့။

ဂျူလီယာ တီဗီရိုးများ ရိုက်တိုင်း ပေါင်က ကူညီနေကျပါ။ သူမ၏ တီဗီ စားဖိုကို သူ ကူညီဆောက်ပေးသည်။ သူမ၏ တင်ဆက်မှုအတွက် သူ နည်းပေးလမ်းပြလုပ်သည်။ ယခု တီဗီရိုက်ခြင်းကို သူ ဝင်နှောက်သည်။ မီးဖိုခန်းထဲမှ ဆောင့်အောင့်၍ ထွက်သွားသည်။ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ စိတ်ရှုပ်ထွေးလာသလို ရှိ၏။ အသက် ၉၂ နှစ်တွင် ပေါင် ကွယ်လွန်သွားလေသည်။ ၁၉၉၄။

ဂျူလီယာ အလုပ် ဆက်လက်လုပ်နေဆဲ။ အငြိမ်းစားဘဝအတွက် အသင့်မဖြစ်သေး။ ၁၉၉၆ တွင် Baking with Julia အမည်ရှိ ရိုးပွဲ အသစ်၏ အခန်းပေါင်း ၃၉ ခန်းတွင် သူမ ပါဝင်ခဲ့သည်။ ၁၉၉၉ တွင် Julia and Jacques Cooking at Home ၌ မိတ်ဆွေဖြစ်သူ နာမည် ကျော် ပြင်သစ်စားဖိုမှူး ဂျက်ကွီးစ်ပယ်ပင်နှင့် တွဲဖက်ပါဝင်ထားသည်။

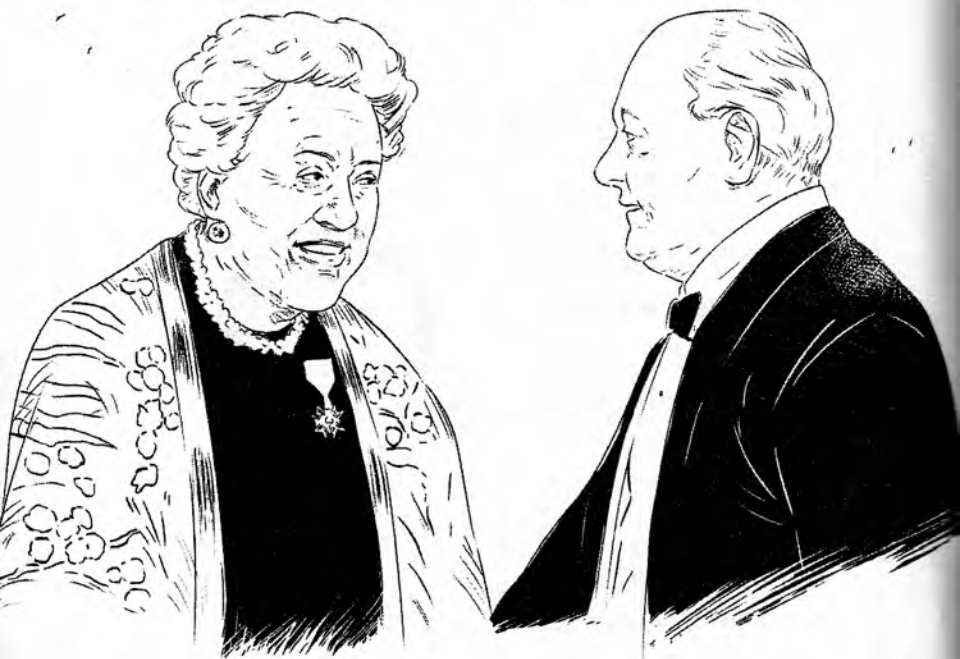
ဂျက်ကီးစ်ပယ်ပင်

၁၉၃၅။ ဂျက်ကီးစ်
ပယ်ပင်ကို ပြင်သစ်ပြည်
တွင် မွေးဖွားသည်။ မိဘ
များက စားသောက် ဆိုင်
ပိုင်ရှင်များဖြစ် သဖြင့်
အချက်အပြုတ် တတ်လာ
သည်။ တစ်သက်တာလုံး အ
စားအသောက်ကို ခုံမက်
နှစ်သက်သူ ဖြစ်လာသည်။
အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်တွင်
စားဖိုမှူးလုပ်ရန် ပါရီသို့
ပြောင်းရွှေ့ သွားပြီး

၁၉၅၉ တွင် အမေရိကန် စားသောက်ဆိုင် များ၌ စားဖိုမှူးအ
ဖြစ် စတင်ရန် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုသို့ ပြောင်းရွှေ့၏။

ယနေ့တွင် သူသည် ကမ္ဘာကျော်စားဖိုမှူး၊ တီဗီစတားနှင့်
ချက်ပြုတ် နည်း စာရေးဆရာအပြင် နယူးယောက်ရှိ အချက်
အပြုတ်ကျောင်း တစ်ကျောင်း ဖြစ်သည့် နိုင်ငံတကာ အချက်အ
ပြုတ်စင်တာတွင် ဌာနမှူးတစ်ဦးလည်း ဖြစ် သည်။

၂၀၀၃ တွင် သူမသည် အချက်အပြုတ် အင်စတီကျု၌ ရာထူး နှင်းအပ်ခြင်းခံရသည့် ပထမဆုံး အမျိုးသမီးဖြစ်လာ၏။ သမ္မတ ဂျော့ဒဗ္ဗလျူ ဘုရိက လွတ်လပ်ရေးတံဆိပ် ချီးမြှင့်သည်။ အမေရိကန်တွင် ပြင်သစ် ချက်ပြုတ်နည်းကို လူသိများအောင် လုပ်သဖြင့် ပြင်သစ်ပြည်၏ အမြင့်ဆုံး ဆုဖြစ်သည့် French Legion of Honor ဖြင့် ဂုဏ်ပြုခံရသည်။

၂၀၀၂။ ဂျူလီယာ အသက်ကိုးဆယ်သို့ ရောက်ချိန်တွင် များသော အားဖြင့် ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာနေရပြီး တီဗီတွင် သရုပ်မပြနိုင်ရှာတော့ ပါ။ ကယ်လီဖိုးနီးယားသို့ ပြန်ဖို့အချိန်တန်ပြီဟု သူမ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူမ ထွက်လာခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းခြောက်ဆယ်နီးပါး ရှိပြီ။ မက်ဆာချူးဆက် ရှိ အိမ်ကို စမစ်ကောလိပ်သို့ လှူပြီး ကယ်လီဖိုးနီးယား စန်တာဘာဘရာရှိ အငြိမ်းစားရိပ်သာတစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်၏။

သို့သော် ဂျူလီယာ အငြိမ်းစား မရနိုင်သေး။ ပေါလ်၏ မြေးတော်သူ စာရေးဆရာ အဲလက်က သူမ၏ နောက်ဆုံးစာအုပ်တစ်အုပ် ရေးရာတွင် ကူညီလိုသည်။ ထိုစာအုပ်သည် ပြင်သစ်တွင် နေထိုင်ခဲ့သည့် ဂျူလီယာ အကြောင်းပါ။ ပေါလ်နှင့်အတူ နေထိုင်ခဲ့ရသည့် ကာလအကြောင်းကို အဲလက်အား သူမ လိုလိုချင်ချင် ပြောပြ၏။

၂၀၀၄ တွင် ဂျူလီယာ၏ ကျန်းမာရေး ပိုမို ဆိုးရွားလာလေသည်။
ခံတွင်းပျက်သွားသည်တော့ မဟုတ်။ သြဂုတ်လ ညတစ်ညတွင် သူမအနှစ်
သက်ဆုံး ပြင်သစ် ကြက်သွန်နီဟင်းချိုကို ချင်ခြင်းတပ်လာသည်။ တီဗီတွင်
သူမချက်ပြုတ်သည့်အခါ သန်းပေါင်းများစွာသော ပရိသတ်တို့ စောင့်ကြည့်
ခဲ့ရသည့် ဟင်းချို။ ယခု သူမတစ်ယောက်တည်း မီးဖိုခန်းထဲမှာ ချက်နေရပြီ။
ယင်းသည် သူမ၏ နောက်ဆုံးညစာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

နောက်နှစ်ရက်အကြာ သြဂုတ် ၁၃ တွင် ဂျူလီယာချိုင်း ကွယ်လွန်လေသည်။ နယူးယောက်တိုင်းမ်သတင်းစာက သူမအား ‘Jell-O’ လူမျိုးအတွက် ပြင်သစ်စားဖိုမှူး’ ဟု အမည်တပ်လိုက်၏။

၂၀၀၆ တွင် သူမ၏ နောက်ဆုံးစာအုပ် My life in France ရောင်းအစွံ ဆုံးစာအုပ် ဖြစ်လာသည်။ ၂၀၀၉ တွင် အော်စကာဆုရ ရုပ်ရှင် မင်းသမီး မာရီးလ်စထရီက ဂျူလီနှင့် ဂျူလီယာ - Julie and Julia ရုပ်ရှင် ကားတွင် ဂျူလီယာအဖြစ် ပါဝင် သရုပ်ဆောင်သည်။ ဇာတ်လမ်းမှာ ဂျူလီ အမည်ရှိ အမျိုးသမီးလေး တစ်ယောက်က ဂျူလီယာ ၏ ဟင်းချက်နည်းအားလုံးကို တစ်နှစ်အတွင်း ကုန်စင်အောင် ချက်ရန် ကြိုးစားပုံ အကြောင်းပါ။ Mastering the Art of French Cooking စာအုပ်ကလည်း ပထမဆုံးထုတ်ဝေပြီးနောက် ၄၈ နှစ် အကြာတွင် နယူးယောက်တိုင်းမ်၏ ရောင်းအကောင်းဆုံး စာအုပ်စာရင်းတွင် နံပါတ်တစ် တက်ချိတ်၏။

* ဂျယ်လီတင်ဆိပ်အမည် (ဘာသာပြန်သူ)။

ဂျူလီယာက မိမိ၏ မီးဖိုခန်းအသုံးအဆောင်များကို စမစ်ဆိုနီယမ် အင်စတီကျူးရှင်း၏ အမေရိကန်သမိုင်းပြတိုက်သို့ လှူဒါန်းကြောင်း သေတမ်းစာ ရေးသားခဲ့၏။ ယင်းတို့ကို ဝါရှင်တန်ဒီစီရို ပြခန်းတစ်ခုတွင် ဂျူလီယာထားခဲ့သည့်နည်းအတိုင်း ပြသထားပါသည်။

ဂျူလီယာ၏ တိုလီမိုလီ အံဆွဲထဲမှာ ဘာတွေရှိသလဲ

ယနေ့ ဝါရှင်တန်ဒီစီရှိ စမစ်ဆိုနီယမ်အင်စတီကျုတွင် ဂျူလီယာ တိုလီ မိုလီထည့်သည့် အံဆွဲကိုတွေ့နိုင်ပါသည်။ တိုလီ မိုလီများထဲတွင် ကြိုးအပိုင်း အစများ၊ သားရေကွင်း များ၊ အားတုန်ဓာတ်ခဲများနှင့် သူမ

၏ မိတ်ဆွေဖြစ်သူ စားဖိုမှူး
ဂျိမ်းစ်ဘဲယုတ် ပေး
သည့် ရှန်ပီနီ ပု
လင်းအဖုံး
တစ်ခုတို့ ပါ
ဝင်၏။ ထို့
ပြင် အံဆွဲထဲ
တွင် ခေါင်း
ဖြီးသည်ဘီးတစ်
ချောင်း၊ ကြည့်မှန်
တစ်ချပ်နှင့် နှုတ်ခမ်းနီ

ဆိုးဆေး တစ်တောင့်ကိုလည်း တွေ့ရလိမ့်မည်။
ဒုတိယကမ္ဘာစစ်တုန်းက ဒုတိယကြည့်မှန်တစ်ချပ် ကိုလည်း အံဆွဲထဲတွင် ဂျူလီယာ သိမ်းထားသေး၏။ လေယာဉ်များကို အချက်ပြရန်နှင့် ပျောက်ဆုံးစစ်သားများ ရှာဖွေရာတွင် အသုံးပြုရန်အတွက် ဆောင်ထား ခဲ့သည့် ကြည့်မှန်လေးပါ။ အဆိုပါ ကြည့်မှန်လေးသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း သူမ တရုတ်ပြည်မှာ ရှိစဉ်ကတည်းက သူမနှင့်အတူရှိနေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဂျူလီယာ၏စားဖိုဆောင်ကို သန်းပေါင်းများစွာသော လူတို့ နှစ်တိုင်း
လာကြည့်ကြသည်။

ဂျူလီယာအတွက် အထူးပြုလုပ်ထားသည့် မေပယ်သား ကောင်
တာ မျက်နှာပြင်များကို လေ့လာလိုသူတို့ ကြည့်ရှုကြ။ နံရံပေါ်တွင် ချိတ်
ထားသည့် ကြေးအိုးများကို ငေးမောကြ။ နှစ်ဆယ့်ငါးပေါင် အလေးချိန်
စီးသည့် ကြက်ဆင်နှစ်ကောင်ဆုံ ဖိုကို ကြည့်၍ တအံ့တဩဖြစ်ကြ။ ‘
မီးဖို ခန်းနားက မခွာပါနဲ့။ မီးဖိုခန်းကို တကယ့်မိသားစုအခန်း ဖြစ်အောင်၊
ရှင်တို့ဘဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်းဖြစ်အောင် လုပ်ပါ’ ဟူသော အသံသွင်းထား
သည့် ဂျူလီယာအသံကိုပင် ကြားနိုင်ကြ၏။ ထိုနေရာတွင် ရပ်ရင်း
မျက်လုံးများ မှိတ်ထားလိုက်လျှင် ဝိုင်ကလပ်ကိုင်ကာ ‘ဘွန်အက်ပတီး’ ဟု
လှမ်းပြောသည့် ဂျူလီယာကို မြင်ယောင်မိနိုင်ကြတော့အံ့။

ဂျူလီယာချိုင်း၏ ဘဝဖြစ်စဉ်

- ၁၉၁၂ - ဂျူလီယာမက်ဝီလုံကို ဩဂုတ်လ ၁၅ ရက်၌ ပါဆာဒီနာတွင် မွေးဖွား။
- ၁၉၃၄ - စမစ်ကောလိပ်မှ သမိုင်းဘာသာရပ်ဖြင့် ဘွဲ့ရ။
- ၁၉၄၂ - မဟာဗျူဟာရုံးတွင် အလုပ်ဝင်။
- ၁၉၄၄ - သီဟိုဠ် (ယခု သီရိလင်္ကာ) တွင် ပေါလ်ချိုင်းနှင့် တွေ့။
- ၁၉၄၆ - ပင်ဆီလ်ဗေးနီးယားတွင် ပေါလ်ချိုင်းနှင့် လက်ထပ်။
- ၁၉၄၈ - ပေါလ်နှင့်အတူ ဝါရှင်တန်ဒီစီမှ ပါရီသို့ ပြောင်းရွှေ့။
- ၁၉၄၉ - ကမ္ဘာတွင် အကျော်ကြားဆုံး ချက်နည်းပြုတ်နည်း သင်တန်း ကျောင်း Le Cordon Bleu တွင် တက်ရောက်။
- ၁၉၅၁ - ဆိုင်မွန် (ဆင်မ်ကာ) ဘက်၊ လူးဝစ်စတီဘာဟိုတို့နှင့် အတူ အမေရိကန် အိမ်ရှင်မများအတွက် အချက်အပြုတ်သင်တန်း ကျောင်းတည်ထောင်။ သူတို့နှင့်အတူ ဟင်းချက်နည်းစာအုပ် တစ်အုပ် စတင်ရေးသား။

- ၁၉၆၁ - မက်ဆာချူးဆက်ပြည်နယ် ကင်းဘရစ်သို့ပြောင်းရွှေ့။
The Mastering Art of French Cooking စာအုပ် ထုတ်ဝေ။
- ၁၉၆၃ - ဘော်စတွန်ရပ်မြင်တွင် ပြင်သစ်စားဖိုမှူး - The French Chef ကို စတင် ထုတ်လွှင့်။
- ၁၉၆၆ - ပညာပေးအစီအစဉ်တစ်ခုအတွက် The French Chef အမ်မီ ဆုရ။
- ၁၉၈၁ - American Institute of Wine & Food ဖွင့်လှစ်။
- ၁၉၈၉ - The Way to Cook ထုတ်လွှင့်။
- ၁၉၉၄ - အသက် ၉၂ နှစ်တွင် ပေါလ် ကွယ်လွန်။
- ၂၀၀၁ - အငြိမ်းစားရိပ်သာသို့ ပြောင်းရွှေ့။
- ၂၀၀၃ - သမ္မတဂျော့ဇဗ္ဗလျူဘုရင်က လွတ်လပ်ရေးတံဆိပ် ချီးမြှင့်။
- ၂၀၀၄ - ဩဂုတ်လ ၁၃ ရက်၊ အသက် ၉၁ နှစ်တွင် ဂျူလီယာ ကွယ်လွန်။

ကျမ်းဖြစ်စဉ်

- ၁၉၁၄ - ပထမကမ္ဘာစစ် စတင်ဖြစ်ပွား။
- ၁၉၂၈ - အလက်ဇန်ဒါဖလီးမင်း ပင်နီဆီလင်ကို တွေ့ရှိ။
- ၁၉၂၉ - စတော့ဈေးကွက်ပြိုလဲပြီး စီးပွားပျက်ကပ်ဆိုက်။
- ၁၉၃၂ - ဖရန်ကလင်ဒီရူးစဉ့် အမေရိကန်သမ္မတအဖြစ် ရွေးချယ်ခံရ။
- ၁၉၄၁ - ပုလဲဆိပ်ကမ်းတိုက်ခိုက်ခံရသဖြင့် အမေရိကန် ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ထဲသို့ ဝင်ရောက်။
- ၁၉၄၅ - ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ပြီးဆုံး။
- ၁၉၅၇ - ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုက ပတ်လမ်းထဲသို့ စပွတ်နစ်ဂြိုဟ်တု ပစ်လွှတ်။
- ၁၉၆၀ - ဂျွန်အက်ဗ်ကနေဒီ အမေရိကန်သမ္မတအဖြစ် ရွေးချယ်ခံရ။
- ၁၉၆၃ - ဘီတဲလ်အဖွဲ့က ပထမဆုံး အဲလ်ဘမ်ထုတ်။ မာတင်လူသာ ကင်း ဂျူနီယာ I Have a Dream မိန့်ခွန်းပြော။
- ၁၉၆၉ - နေ့လအမ်းစထရောင်း လပေါ်ရောက် ပထမဆုံးလူသား ဖြစ်လာ။

- ၁၉၇၅ - ဝီယက်နမ်စစ်ပွဲ ပြီးဆုံး။
- ၁၉၇၈ - ပထမဆုံး ဖန်ပြန်သန္ဓေသား မွေးဖွား။
- ၁၉၈၉ - ဘာလင်တံတိုင်း ဖြိုချပြီး အရှေ့နှင့်အနောက် ဂျာမနီပေါင်းစည်း။
- ၁၉၉၄ - နိုလ်ဆင်မင်ဒဲလာ တောင်အာဖရိကသမ္မတအဖြစ် ရွေးချယ်ခံရပြီး လူမျိုးခွဲခြားမှု နိဂုံးချုပ်သွား။
- ၂၀၀၁ - နယူးယောက် ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်မှုစင်တာကို အကြမ်းဖက်သမား များ တိုက်ခိုက်။